

"Pol Pot's Beautiful Daughter" (Fantasy)

- by Geoff Ryman

កូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ប៉ូល ពត

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ប្រជាជនស្ថិតនៅរឿងខ្មោចទៅហើយ។ ខ្មោចទិញកាសែត។ ខ្មោច គ្រប់គ្រងផ្ទះ រីកចម្រើនទ្រព្យធានា។

កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន មានពាក្យចម្លែកមួយថា មានផ្ទះខ្មោចមួយនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ឯចុង បឹងត្របែកតាមមហាវិថីព្រះមុនីវង្ស។ របបខ្មែរក្រហមបានសម្លាប់គ្រួសារទាំងមូលនៅក្នុងផ្ទះនោះ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ទទួលមរតកផ្ទះនោះទេ។ មនុស្សម្នាដើរទៅមកកាត់អគារនោះ ថែមទាំងវាយ បន្ទុះក្តារបិទ បង្អួចទ្វារទាំងអស់។ គេឮសម្លេងយំខ្លឹកខ្លួនពីខាងក្នុង។

បន្ទាប់មក មានញាតិសាច់ឆ្ងាយម្នាក់មកពីប្រទេសអាមេរិក។ នាងបានធ្វើការស្រាវជ្រាវ ហើយក៏អាចបញ្ជាក់បានថា គឺជាសមាជិកដែលនៅរស់ចុងក្រោយបង្អស់នៃគ្រួសារដែលមានសមាជិក មិនលើសពីបីនាក់នេះ។ នាងក៏លក់ផ្ទះនេះទៅឲ្យឃ្មុញចិនម្នាក់ភ្លាម។ គាត់បានប្រែក្លាយជាន់ផ្ទាល់ ដីទៅជាហាងថតចម្លងឯកសារ។

ម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងនោះស្រាប់តែបោះពុម្ពរូបភាពរបស់ម្ចាស់ផ្ទះដើមទាំងអស់។

មុនដំបូង រូបថតសខ្មៅរបស់អ្នកធ្វើការអង្គការ និងមន្ត្រីរាជការ បានលេចចេញឡើងនៅក្នុង ថតឯកសារ។ ឪពុកគ្រួសារដែលគេសម្លាប់ចោលនោះធ្លាប់ធ្វើជាមេធាវី។ គាត់បានសម្លក់យ៉ាង សាហាវយោរយោហាក់ដូចជាទាមទារអ្វីមួយអញ្ចឹង។ នៅក្នុងរូបថតផ្សេងទៀត ឃើញមានកូនស្រីដ៏ ស្រស់ស្អាតរបស់គាត់កំពុងតែអោបក្រសោបគ្នាទាំងទុក្ខសោក។ ចំនែកផ្ទៃខាងក្រោយនៃរូបភាព ព្រលាដូចជាអំពូល។

នាយបំប្លែង ម្ចាស់ហាងនោះបានឮសម្លេងអ្វីមួយ ហើយក៏ប្រញាប់ចុះមកមើល ស្រាប់តែ ឃើញម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងប្រាំកំពុងតែបោះពុម្ពរូបភាពមួយហើយមួយទៀតជាបន្តបន្ទាប់គ្នា៖ មាន តាំងពីនិស្សិតមហាវិទ្យាល័យ ស្រ្តីចំនាស់ៗ ឪពុកម្តាយជាមួយនិងកូនមួយចង្វាយៗ រឺក៏ទាហានរាជការ ស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋាន។ គាត់ក៏ចុះប្តីក្នុងពណ៌បៃតងឲ្យវាបិទ ប៉ុន្តែម៉ាស៊ីនទាំងនោះនៅតែដំណើរ ការ។

គាត់ក៏សាកដកខ្យងទាំងអស់ចេញ តែម៉ាស៊ីនទាំងនោះនៅតែបញ្ចេញរូបមុខមនុស្សម្តងមួយៗ ឥតអាក់។ រូបស្រ្តីប្តូងសក់ រឺក៏រូបក្មេងៗពាក់វ៉ែនតាសម្លឹងមើលមកយ៉ាងស្រងូតស្រងាត់នៅក្នុងក្រដាស ទាំងអស់នោះ។ ពួកគេហាក់ដូចជាកំពុងតែនឹកទៅដល់ផ្ទះកាលពីសម័យហុកសិប គឺជាពេលដែលទី ក្រុងភ្នំពេញជាទីក្រុងដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនៅក្នុងអាស៊ីអាគ្នេយ៍។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ដំណឹងនេះក៏ផ្សព្វផ្សាយចេញទៅក្រៅ។ អ្នកផងទាំងពួងក៏ចាប់ផ្តើមម្នីម្នាមកកាន់ហាងនោះ ដើម្បីស្វែងរកសាច់ញាតិដែលចែកឋានទៅ។ ស្ត្រីខ្លះពេលមើលរូបហើយក៏ស្រែកថា “នេះហើយជា ម្តាយរបស់ខ្ញុំ! ខ្ញុំគ្មានរូបថតគាត់សូម្បីតែមួយសន្លឹក!” ហើយពួកគាត់ក៏ទ្រហោយ រួចយកក្រដាស A4 ជោកដោយទឹកភ្នែកមកផ្ទាប់នឹងដើមទ្រូង។ ក្រដាសនោះក៏ទក់ និងសើម ហាក់បីដូចជាអ្នកនៅក្នុងរូប ថតក៏យំដែរ។

មិនយូរប៉ុន្មាន មនុស្សមួយហ្នឹងបានមកផ្តុំគ្នានៅក្រៅហាងនោះជារៀងរាល់ព្រឹកដើម្បីរក មើលរូបថតទើបបោះពុម្ពថ្មីៗ។ ដោយអស់សង្ឃឹមនិងធ្វើអ្វីមិនកើត ម្ចាស់ហាងក៏ប្រកាសថារូបថត ដែលបោះពុម្ពបានពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃនឹងបញ្ជូនទៅកាន់ទស្សនាវដ្តី ស្វែងរកការពិត ។

ក្រោយមក នាព្រឹកមួយ ពេលគាត់ព្យាយាមបើកទ្វារហាង ស្រាប់តែឃើញថាគាំងបើកមិន រួច។ គាត់ក៏ដើរក្រវែលទៅមុខអគារនោះ ហើយបើកបង្អួចមើល។

ហាងនោះត្រូវក្រដាសបោះពុម្ពគ្របដណ្តប់ជិតតាំងពីពិភានរហូតដល់ដី។ ជាន់ផ្ទាល់ដីគ្មាន បង្អួចឡើយ ដូច្នោះក្រដាសទាំងនោះច្បាស់ជាមកពីខាងក្នុងនោះឯង។ ម្ចាស់ហាងទាញក្រដាសមួយ សន្លឹកមកមើល ហើយក៏ដួលខ្លួនព្រួសទៅលើដី ដោយនឹកស្មានមិនដល់។ រូបភាពដដែលៗស្ថិតនៅ គ្រប់ទំព័រក្រដាស។

គាត់បានបំផ្លាញម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងនោះ ព្រមទាំងលក់ផ្ទះនោះភ្លាម។ ម្ចាស់ផ្ទះថ្មីពេញចិត្ត និងពាក្យចាមអាវ៉ាមរឿងខ្មោចនេះ ព្រោះកុំឲ្យអ្នកផងមករំខាន ។ ផ្អាកសម្រាប់លក់ត្រូវគេទុកព្យួរ ចោលនៅជាន់ទីពីរ។

បើតាមការប្រមើលមើលទៅ មានខ្មោចទិញផ្ទះនេះមែន។
នេះគឺជារឿងប្រឌិតទាំងស្រុងអំពីមនុស្សម្នាក់ដែលច្បាស់ជាមានជីវិត។

កូនស្រីតែមួយគត់របស់ប៉ុលពតកើតនៅឆ្នាំ ១៩៨៦ ។ នាងឈ្មោះសិដ្ឋ ហើយនៅឆ្នាំ ២០០៤ នាងមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំហើយ។

សិដ្ឋចូលចិត្តម៉ាស៊ីនត្រជាក់ និងយានយន្តទំនើបៗ។ នាងចង់សក់ទីទុយហើយមានបោះក្រវិល នៅពីលើភ្នែកនាងម្ខាង។ ខោខួរថ្មីរបស់នាងត្រូវបានគេកាត់ និងថ្លែយ៉ាងល្អប្រណិត។ អារយ័ត ពណ៌ផ្កាល្អករបស់នាងមានពាក្យស្លោកជាភាសាអង់គ្លេសថា៖ CARE KOOKY. PINK MOLL.

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

សិដ្ឋាននៅដូចជាតួកុនក្នុងរឿងថែអញ្ចឹង ចង់ធ្វើអ្វីក៏បានស្រេចនិងចិត្ត។ មាត់នាងលាបក្រែម ឡើងរលោង ឯសក់កក់សាប៊ូសាន់សិល។ មានច្បាប់ប្រាំបួនយ៉ាងដែលជួយឲ្យនាងចៀសចេញពីរឿង មិនសប្បាយចិត្តទាំងឡាយ ។

1. កុំគិតពីរឿងអតីតកាល រឺក៏រឿងនយោបាយ ។
2. កុំរើរវល់នឹងខ្មោច ។ ពួកគេមិនអាចធ្វើបាបយើងបានទេ ។
3. កុំទៅសាលាឲ្យសោះ សូរជួលគ្រូបង្រៀន ។ កុំធ្វើកិច្ចការផ្ទះ នាំតែរំខាន ។
4. ត្រូវចេញទៅណាមកណាក្នុងឡាន ម៉ាសែដៃស រឺ ប៊ីអិមដាប់ប៊ែលយូ ។
5. គេចចេញពីប្រុសៗខ្មែរដែលស្លៀកពាក់ហ៊ីហា ។ ពួកគេច្រើនតែជាកូនប្រុសរបស់ ឧត្តមសេនីយ៍ដែលមានប្រមាណជាង ២៥០ ០០០ នាក់នៅក្នុងប្រទេស។ កូនប្រុស របស់ពួកលោកធំទាំងនេះធ្វើអ្វីមិនខ្លាចច្បាប់ទេ ។
6. គេចចេញពីប្រុសទាំងឡាយណាដែលដុះក្បាលពោះ ។ ពួកគេច្បាស់ជាញាំញាញដេក ស្រួល អញ្ចឹងច្បាស់ជាពួករលួយមិនលែងទេ ។
7. ជៀសឲ្យឆ្ងាយពីមនុស្សជិះម៉ូតូ តូយ៉ូតា រឺវ៉ា រឺ ហុងដា ឡើយ ។
8. កុំឆ្លើយតបនឹងសំបុត្រ រឺទូរស័ព្ទ ។
9. កុំចងមិត្តនិងនរណាម្នាក់ឲ្យសោះ ។

នៅមានច្បាប់ទីដប់មួយទៀត ប៉ុន្តែមិនបាច់និយាយក៏ដឹងដែរ ។

សំបកផ្លែឈើស្អុយរលួយ និងភក់ជ្រាំ មិនដែលប្រឡាក់ស្បែកជើងក៏ឡារបស់សិដ្ឋម្តងណា ឡើយ ។ អ្នកសុំទានពិការមិនដែលសុំប្រាក់របស់នាងទេ ។ ជីវិតរបស់នាងចាប់ផ្តើមពីម្សិលមិញ ហើយ ថ្ងៃនេះក៏ដូចគ្នាដែរ ។

ជារៀងរាល់ថ្ងៃ អ្នកបើកឡានរបស់នាងជូននាងទៅផ្សារសូរិយាថ្មី ។ វាស្ទើរតែជាកន្លែងតែ មួយគត់ដែលសិដ្ឋទៅ ។ ពណ៌ទឹកប្រាក់នៃផ្សារសូរិយាឡើងទៅច្រើនជាន់ខាងលើ រហូតមកដល់ដោម កញ្ចក់មូលមួយ ។

សិដ្ឋចូលចិត្តចូលតាមច្រកផ្លូវទី ១៤២ ។ រនាំងបាំងសាចពណ៌បៃតងនៅច្រកផ្លូវនោះ ធ្វើឲ្យ អ្នករាល់គ្នាមើលទៅដូចជាធ្វើពីមាសអញ្ចឹង ។ ច្រកទ្វារនោះចូលត្រង់ទៅក្នុងបណ្តាតូបលក់គ្រឿង អលង្ការត្រជាក់ដូចទឹកកក ក្រាលដោយឥដ្ឋពណ៌សខ្មៅដែលត្រូវបានដុសខាត់យ៉ាងរលោងព្រល់ ។ តូបនីមួយៗមានព្យួរខ្សែក និងក្រវិលភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាច ។

និពន្ធដោយ ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
 ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

សិដ្ឋចូលចិត្តវត្តភ្នំភ្នំចៗ ដែលមិនធ្វើឲ្យនាងនឹកឃើញដល់រឿងអតីត។ នាងស្អប់នយោបាយណាស់។ នាងមិនព្រមស្តាប់ព័ត៌មានឡើយ។ កូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ប៉ុល ពតម្នាក់នេះចង់ឲ្យតែអ្នកដឹកនាំសព្វថ្ងៃសំដែងអាកប្បកិរិយាក្នុងឲ្យគោរព ដូចជាឪពុករបស់នាងដែរ។ ពេលគឺចំពោះរូបនាង។

នាងនៅចាំសំឡេងដ៏ស្រទន់របស់ឪពុកនាង។ នាងនឹកឃើញដល់កាលពីនាងអង្គុយលើភ្នំគាត់ក្នុងបន្ទាយហ៊ុមព័ទ្ធដោយព្រៃជុំវិញ និងត្រូវមូសខាំរញ្ជ័យ។ ឲ្យតែរំលឹកដល់ជម្ងឺគ្រុនចាញ់ធ្វើឲ្យនាងព្រឺដល់ឆ្អឹងខ្នង។ ឥឡូវ នាងចាត់ទុកព្យាបាលជាភារៈក្នុងឲ្យខ្លួនអើម ពោរពេញដោយជម្ងឺ និងការឈឺចាប់។ គ្រាន់តែស្រមោលដើមឈើប៉ះលើស្បែកនាងបន្តិច ក៏ធ្វើឲ្យនាងចង់ក្អកទៅហើយ ចំណែកឯក្លិនធូលីដី រឺស្លឹកឈើជ្រុះក៏ធ្វើឲ្យនាងយកដៃខ្ទប់មាត់ដែរ។ នាងមិនធ្លាប់ទៅលេងអង្គរវត្តទេ សូម្បីតែអានអំពីអង្គរវត្តក៏ទេដែរ។

សិដ្ឋដើរទិញអីវ៉ាន់រហូត។ អ្នកបើកបររបស់នាងត្រូវរដ្ឋាភិបាលជួលឲ្យមកធ្វើការ ហើយតែងតែស្តាយ អាកា ៤៧ ជាប់ខ្លួនជានិច្ច ប៉ុន្តែប្រពន្ធរបស់គាត់ ដែលត្រូវជាអ្នកមើលថែទាំផ្ទះនោះ គ្មានដឹងថាសិដ្ឋជានរណាឡើយ។ ផ្ទះសិដ្ឋពោរពេញទៅដោយគ្រឿងសង្ហារឹមល្អប្រណិតធ្វើពីឈើម៉ែស័ក និងមានតាំងពី អាយផត អិចស័បក់ ថែមទាំងកញ្ចក់អេក្រង់ផ្លាស្កា។

សូមចងចាំថាសម្តីគ្រប់ម៉ាត់នៅក្នុងរឿងនេះគ្រាន់តែជាការប្រឌិតប៉ុណ្ណោះ។ បច្ចុប្បន្ន ប៉ុល ពតគឺជាជនកុម្មុយនិស្តម្នាក់ ដែលគ្មានទទួលបានប្រាក់មួយកាក់មួយសេនពីការត្រួតត្រាប្រទេសកម្ពុជា។ ទោះបីយ៉ាងណាក្តី ប្រាក់របបយ៉ាងគ្រាន់ក្រែលរមែងបញ្ចូលមកឲ្យសិដ្ឋជារៀងរាល់ខែពីគណនីមួយក្នុងប្រទេសស្វីស។

គ្មានអីអាចពាល់សិដ្ឋបានទេ រហូតដល់ថ្ងៃមួយដែលនាងលង់ស្នេហ៍អាជីវករក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូ។

អ្នកអានដែលជាជនជាតិខ្មែរទាំងឡាយប្រហែលជាដឹងហើយថា នៅក្នុងឆ្នាំ ២០០៤ គ្មានហាងទូរស័ព្ទនៅក្នុងផ្សារសួរិយាទេ។ ប៉ុន្តែមានសាខាក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូមួយ ដែលតាំងតូបរាងមូលពណ៌ខៀវលាយទឹកក្រូចនៅតែមៗ។ ហាងនេះមើលទៅយ៉ាងដូច្នោះឯង។

សិដ្ឋតែងតែទិញ រឺប្តូរទូរស័ព្ទចល័តនៅទីនោះ។ នាងរមែងអង្គុយចុះ ហើយរែកសក់ពីមុខអាជីវករម្នាក់នោះ។

បុរសម្នាក់នោះឈ្មោះ តារា ដែលមានន័យថាផ្កាយ។ តារាដឹងទាំងអស់ពីពាណិជ្ជកម្មរវាងតម្លៃហៅចេញចូល ស៊ុមកាត និងទូរស័ព្ទចេញថ្មីៗដែលអាចចាក់រឺដេអូបាន។ គាត់អាចបញ្ចូលចម្រៀងទូរស័ព្ទមួយណាក៏បាន ដែលនាងពេញចិត្ត។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ការជជែកគ្នាជាមួយតារាមិនបានបំពានលើច្បាប់របស់សិដ្ឋទេ ។ គាត់មិនធ្លាក់ ហើយក៏មិនជាស្លៀកពាក់ហ៊ុហា ម្យ៉ាងអាយុច្រើនជាងយុវវ័យ ពេលគឺអាយុ ២៤ ឆ្នាំ មានគំនិតស្រគត់ស្រគំ ។

នាថ្ងៃមួយ តារាក៏សើចក្អកក្អាយ ហើយស្រដីថា៖

- ក្នុងនាមជាមិត្តភក្តិ ខ្ញុំសូមប្រាប់នាងទៅចុះ ។ នាងមិនចាំបាច់ទិញទូរស័ព្ទថ្មីទៀតទេ ។ សិដ្ឋជ្រួញច្រមុះ ។

- ខ្ញុំមិនចង់បានអាយុនេះទៀតទេ ព្រោះវាមានពណ៌ខៀវ ។ ខ្ញុំចង់បានអម៉ូតណាដែលមានលក្ខណៈជារបស់ស្រីបន្តិច ប៉ុន្តែមិនត្រូវក្បាច់ក្បួនច្រើនពេកទេ ហើយគួរតែមានគុណភាពសម្លេងល្អជាងហ្នឹង ។

- យល់ព្រម ប៉ុន្តែនាងអាចសន្សំលុយទាំងនោះទុកទិញសម្លៀកបំពាក់ស្អាតៗបានណា ។ កូនស្រីរបស់ប៉ុល ពតម្នាក់នេះបន្ទាបចង្ការរបស់នាង ធ្វើឲ្យកនាងវែង និងស្រស់សោភា ។

- តើលោកចូលចិត្តសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំដែររឺទេ?

- ម៉េចក៏មកសួរខ្ញុំទៅវិញ?

នាងញាក់ស្មា ។

- ខ្ញុំមិនដឹងដែរ តែការចង់ដឹងពីរូបរាងខ្លួនឯងក៏ល្អម្យ៉ាងដែរ ។

តារាងក់ក្បាលយល់ស្រប ។

- នាងមើលទៅឡូយដែរតើ ។ តើប្អូនស្រីនាងថាយ៉ាងម៉េចដែរ?

សិដ្ឋបង្ហាញទឹកមុខប្រាប់គាត់ថានាងគ្មានគ្រួសារទេ ។

- អ្នក! គាត់ខទានឡើង ហើយក៏ប្រញាប់ផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទ ។ ពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ។ ការលាក់កំបាំង និងការអាណិតអាសូរគឺជាដំណើរមួយយ៉ាងងាយស្រួល ។

សិដ្ឋត្រលប់មកហាងនោះនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ហើយត្អូញថា ទូរស័ព្ទពណ៌កូលាបនោះមានលក្ខណៈដូចស្រីពេកហើយ ។ តារាអស់សំណើចយ៉ាងខ្លាំង រហូតទាល់តែភ្នែករលឹងរលោង ។ សិដ្ឋមករាងថ្ងៃបន្តិចហើយ ដូច្នោះតារាក៏សាកសួរទៅនាង ។

- តើនាងឃ្លានទេ? ចង់ទៅញាំបាយថ្ងៃត្រង់ជាមួយខ្ញុំដែររឺ?

តើគាត់នឹងគិតថានាងជាស្រីចិត្តងាយរីប្រសិនបើនាងឆ្លើយថាស? រឺក៏គាត់គិតថានាងលេងបូកប្រសិនបើនាងឆ្លើយទេ?

- ញ៉ាំងណាក៏បានដែរឲ្យតែនៅក្នុងផ្សារសូរិយានេះ- នាងឆ្លើយតប ។

និពន្ធដោយ ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

នាងនៅមិនដាច់ស្រឡះរវាង បីបីរើល បីហ្ន៎ និង ឡាក់គី សេវែន ។ ហាងបីបីរើលធំ មូល ហើយនៅតែពីរជាន់ពីដោមប៉ុណ្ណោះ ។ ឡាក់គី សេវែន នៅជាប់នឹងផ្សារទំនើបឡាក់គី ប៉ុន្តែហាងនេះ សេវាកម្មថ្លៃ គ្រាន់តែ ម៉ាកស៍វេល ហោស មួយកូនបានតូចថ្លៃ ២ ដុល្លារ ៤០ សេនទៅហើយ ។

ពួកគេក៏សម្រេចចិត្តទៅ បីបីរើល ។ នៅទីនោះសំបូរទៅដោយពន្លឺ ហើយពួកគេអាចមើល ឃើញទីក្រុងទាំងមូលតាមបង្អួចកញ្ចក់ធំៗទាំងនោះ ។ សិដ្ឋអង្គុយយ៉ាងស្ងាត់ស្ងៀម ។

កូនស្រីប៉ុលពតម្នាក់នេះគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយឡើយ លុះត្រាតែពេលនាងដើរទិញអីវ៉ាន់ ។

តែក៏ប្រហែលជាមានតែរឿងមួយគត់ដែលត្រូវនិយាយ ប៉ុន្តែនាងមិនត្រូវនិយាយអំពីរឿង នោះជាដាច់ខាត ។

តារាជាអ្នកនិយាយរហូត ។ គាត់បរិយាយតាំងពីកាលដែលគាត់ចរចាគ្នាជាមួយពួកអាជីវករ នៅជាន់ទីបីដើម្បីយកឱសថម្តងដើមនៃហ្គេម ចោរលួចឡាន (Grand Theft Auto) ។ គាត់ថែមទាំងលួច ប្រាប់ថាសិដ្ឋពីរបៀបទិញទំនិញដោយទទួលបានការបញ្ជុះតម្លៃទៀតផងនៅឯ បីអេស ហ្វេស្តិន ដែល ជាហាងទំនើបភ្លឺច្បាចមួយនៅជាន់ខាងក្រោម ។

ពេលនោះស្រាប់តែគាត់ឈប់ភ្លាម ។

- នាងមិនចាំបាច់ខ្លាចខ្ញុំទេ ។

គាត់និយាយដោយសំឡេងដូចមនុស្សចាស់ទុំ ប្រកបដោយសណ្ឋានចិត្ត ។

- ខ្ញុំមើលដឹងថា នាងគឺជាក្មេងស្រីដែលធំឡើងយ៉ាងសមសួនម្នាក់ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តណាស់ ។

សិដ្ឋនៅតែមិនអាចរកនិកពាក្យអ្វីនិយាយបាន ។ នាងអាចត្រឹមតែងក់ក្បាលតាមប៉ុណ្ណោះ ។

នាងចង់តែរត់ចេញទេ ។

- តើនាងចង់ទៅហាង ខេ ហ្វ័រ ទេ?

ខេ ហ្វ័រ គឺជាហាងអេឡិចត្រូនិចដ៏ធំមួយ ស្តុកទុកទៅដោយឧបករណ៍ម៉ាកល្បីៗដូចជា ហ៊ីតាលី សូនី ប៉ាណាសូនិច ហ្វីលីព រីក៏ ដេណុង ។ ហាងនេះលក់របស់ថ្លៃៗណាស់ ស្ទើរតែគ្មាន នរណាចូលមកទិញឡើយ ហើយនេះក៏ជាមូលហេតុដែលសិដ្ឋចូលចិត្តហាងនេះដែរ ។ មនុស្សមួយ ហ្វូងឈរនៅខាងក្រៅហាង ហើយសម្លឹងមើលតាមបង្អួចឯទូរទស្សន៍ដ៏ធំមួយចាក់បញ្ចាំងរឿង “សម័យទឹកកក” ។ នៅលើអេក្រង់ សត្វតូចមួយកំពុងតែត្រូវផ្ទាំងទឹកកកដេញតាម ។ វាពិតជាស្អាតខ្លាំង ណាស់!

ទើបតែដល់ពេលនេះទើបសិដ្ឋរកនិកឃើញពាក្យនិយាយ ។

- ប្រសិនបើខ្ញុំមានតែអាហ្នឹងមួយ អញ្ចឹងមិនចាំបាច់ចេញពីផ្ទះទៀតទេ ។

និពន្ធដោយ ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

តារា មៀងមើលនាង ហើយក៏សើច ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត សិដ្ឋក៏មកប្រាប់គាត់ថា ទូរស័ព្ទដៃដែលនាងមានទាំងប៉ុន្មានធំពេក ហើយ ។ តើគាត់មានអារម្មណ៍ដែលនាងអាចពាក់ជុំវិញករបស់នាងដូចជាគ្រឿងអលង្ការទេ?

លើកនេះពួកគេទៅ ឡាក់តិ សេវែន ប៊ីហ្គើ ម្តង ហើយអង្គុយចុះនៅទល់មុខតូប វ៉ែរឡូន ។ ពួក គេគយគន់ក្មេងប្រុសៗកំពុងតែត្រូវអ្នកជំនាញផ្នែកកែសម្រួលសម្លេងជាតិរបស់ វ៉ែរឡូន លាបសក់ឱ្យ ។

តារាក៏រៀបរាប់ប្រាប់នាងបន្ថែមទៀតអំពីខ្លួនគាត់ ។ ឪពុករបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុង សង្គ្រាម ។ គ្រួសាររបស់គាត់ឥឡូវរស់នៅជនបទ ។ មកដល់ត្រឹមនេះ ស្រាប់តែកូកា កូឡារបស់សិដ្ឋ ប្រែជាមានរសជាតិដូចថ្នាំគ្រុនចាញ់ទៅវិញ ។

- ប៉ុន្តែ...លោកមិនចង់រស់នៅជនបទទេ មិនថាអញ្ចឹង- នាងស្រដី ។

- ទេ ។ ខ្ញុំត្រូវមកភ្នំពេញដើម្បីរកប្រាក់ ។ ប៉ុន្តែសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំសុទ្ធតែជាអ្នកស្រែល្អៗ ។ ពួក គាត់មានសុដីធម៌ណាស់ ។- គាត់ក៏សើច បែបអៀនខ្មាស ។

ពួកគេច្បាស់ជាមានមាត់ទា ហើយនិងបងប្អូនជិដ្ឋនមួយម្នាក់ដែលឡើងដើមដូង ។ នៅទីនោះ សុទ្ធតែព្រៃឈើ ប៉ុន្តែគ្មានហាងនោះឡើយ ។ ឆ្នាំដំនើរនៅទីនោះច្បាស់ជាជុំក្លិនអាក្រក់ជាមិនខាន ។

សិដ្ឋជីកភោសជ្ជៈរបស់នាងលែងចូលទៀតហើយ ។ នាងដកដង្ហើមធំ ហើយក៏និយាយភ្លាម៖

- ឱ្យខ្ញុំសុំទោស ។ ខ្ញុំក៏មិនចង់ដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវទៅហើយ ។- នាងក៏រំកិលខ្លួនចេញពីកៅអីរបស់ នាងយឺតៗដូចរង្វង់អញ្ចឹង ។

ពេលដើរត្រលប់ទៅវិញគាត់តូបលក់គ្រឿងអលង្ការដោយគ្មានអ្វីធ្វើ នាងក៏ចាប់អារម្មណ៍ថា តារាច្បាស់ជាយល់ថានាងមិនចូលចិត្តគាត់ហើយ ។

ហើយរឿងនោះធ្វើឱ្យភ្នែកនាងផ្អែកខាងក្រោមឈឺតែម្តង ។

នាងត្រលប់ទៅវិញនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ព្រមទាំងលែងធ្វើពុតជាទិញទូរស័ព្ទដៃទៀតហើយ ។ នាង ប្រាប់តារាថា នាងចាកចេញទាំងតក់ក្រហល់នៅថ្ងៃនោះក៏ព្រោះតែនាងនឹកឃើញថាត្រូវទៅធ្វើសក់ ។

គាត់ក៏តបវិញថា នាងដូចជាយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសក់របស់នាងពេកហើយ ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ណាត់នាងទៅមើលកុននៅយប់នោះ ។

សិដ្ឋចំណាយពេលពេញមួយថ្ងៃដើរទិញអីវ៉ាន់នៅក្នុងហាង ខេ ហ៊ុរ ។

ពួកគេជួបគ្នានៅម៉ោងប្រាំមួយ ។ តារាបានគិតគូរយ៉ាងម៉ត់ចត់ ដោយគាត់មិនបានជ្រើសរើស រឿងកុនរន្ធត់ឡើយ ។ គាត់និយាយថាគាត់ចង់មើលរឿង “ក្មេងស្រីក្របីលាក់ខ្លួន” ដែលតំណាលពីរឿង

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ក្មេងស្រីជនបទម្នាក់រស់នៅឯស្រែ។ សិដ្ឋនិយាយដោយទឹកចិត្តសោមនស្សថា នាងចង់មើលរឿងរន្ធត់ជាង។

រោងកុននៅជាន់លើបង្គន់បើកទ្វារចេញទៅលើដំបូលផ្សារសូរិយាចំតែម្តង។ ក្រដាសបិតតាមជញ្ជាំងត្រូវដាច់ដោចខ្លួនខ្លីរហូតដល់បង្គន់ដៃពណ៌បៃតង។ ហេតុអ្វីបានជាគេចូលចិត្តបំផ្លាញរបស់ដែលថ្មី និងស្អាតបែបនេះ? សិដ្ឋកាន់ដៃតារា ហើយដឹងថាពួកគេឥឡូវក្លាយជាសង្សារនិងគ្នាហើយ។

- ចុងបញ្ចប់- គាត់ពោល។
- ចុងបញ្ចប់អី?
- នាងបានធ្វើអ្វីមួយហើយ។

ពួកគេផ្អែកខ្លួននិងបង្គន់ដៃ ហើយសម្លឹងពីលើផ្ទះរបស់ប្រជាជន។ ទៅទិសខាងលិចជិតទន្លេគឺជាអគារមួយដែលមានលានដំបូលយ៉ាងទូលាយ។ ពួកស្រីៗប្រជុំគ្នានៅទីនោះដើម្បីនិយាយដើមគេ។ ក្មេងៗកំពុងតែលេងចោលល្ងង់។ នៅពីចម្ងាយ សិដ្ឋពិតជាស្តង់អារម្មណ៍ណាស់។

- ខ្ញុំពិតជាចូលចិត្តមើលក្មេងៗណាស់។

រឿងកុននោះគឺជារឿងថែនិយាយពីស្ត្រីម្នាក់ដែលមុខប្រែជាពណ៌ខៀវ និងមានស្នាមអុជៗថែមទាំងចាប់ស៊ីពួកប្រុសៗ។ ស្ត្រីពណ៌ខៀវនោះពិតជាគួរឲ្យខ្លើមមែន តែមិនគួរឲ្យខ្លាចជាងសម្លេងនៅក្នុងរឿងនោះទេ។ កូអង្គនៅក្នុងរឿងនោះស្តាប់មើលទៅដូចជាត្រូវមន្តអាគមអញ្ចឹង។ មើលទៅហាក់ដូចជាពួកថែត្រូវព្រលឹងខ្មោចខ្មែរទៅសណ្ឋិត។

ល្អិតណាសិដ្ឋភិតភ័យ នាងតែងតែសើច។

ដូច្នោះនាងក៏អង្គុយសើចដោយតក់ស្លុត។ តារាបែរជាគិតថា នាងកំពុងតែសើចចំអកថារឿងនេះអន់ ហើយយល់ថាគួរឲ្យអស់សំណើច។ គាត់ក៏ចាប់ផ្តើមសើចតាមដែរ។ សិដ្ឋគិតថាគាត់ក៏ប្រហែលជាខ្លាចដូចនាងដែរហើយ។ នៅក្នុងទីងងឹតនោះ ពួកគេទាំងពីរក៏ចាប់ដៃគ្នា។

ក្រោយមកនៅខាងក្រៅ អាកាសធាតុនៅតែស្ងប់ស្ងុះទោះជាយប់ហើយក៏ដោយ ហើយផ្លូវលេខ ១៤២ មានផុំក្លិនល្អិចស្អុយ។ សិដ្ឋយរលើចុងជើងដើម្បីចៀសពីផ្លូវអិល និងឆ្លងត្រីបោះចោល។

តារាស្នើថា៖

- ចាំខ្ញុំជូននាងទៅផ្ទះ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- អ្នកបើកឡានរបស់ខ្ញុំអាចជូនពួកយើងទៅបានហើយ- សិដ្ឋតប ដោយរលស់ទូរស័ព្ទម៉ាក Kermit-the-Frog របស់នាង ។

ឡានម៉ាសែដែល មិន ពណ៌ខ្មៅរបស់នាងអែបសំចត ព្រមទាំងកិនដបផ្លាស្ទិចចាស់ៗជិតមាត់ល្អ ឮសូរស្រែក។ កៅអីអង្គុយសុទ្ធតែគ្របដណ្តប់ដោយស្បែកសត្វពណ៌ដាំដេង ហើយអ្នកបើកឡាន ប្រដាប់អាវុធចៀត ។

តារាចំហមាត់ធ្មេញ ។

- តើ...តើខ្ញុំពុកនាងជានរណា?

- គាត់ស្លាប់ហើយ ។

តារាគ្រីក្សាល ។

- តើគាត់ជានរណា?

ជាធម្មតាសិដ្ឋតែងប្រើឈ្មោះតាមខ្សែស្រឡាយមួយនាង ប៉ុន្តែនោះមិនអាចឆ្លើយតបនឹង សំណួរនេះទេ ។ ដោយភ័ន្តភាំង នាងក៏ចាប់ផ្តើមរកនិកមើលនរណាម្នាក់ដែលអាចជាខ្ញុំពុករបស់ នាង ។ នាងមិនស្គាល់នរណាម្នាក់មានអាយុប្រហាក់ប្រហែលហ្នឹងសោះ ។ នាងនៅចាំរឿងខ្លះពីអ្នក នយោបាយម្នាក់ដែលបានស្លាប់ ។ ឈ្មោះរបស់គាត់ក៏លេចឡើងនៅក្នុងខ្លួនក្សាលរបស់នាង ហើយ នាងក៏ប្រញាប់ឆ្លើយយ៉ាងស្លន់ស្លោរ ។

- ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំឈ្មោះ កុល រីរៈ បុត្រ ។

តើនាងហៅឈ្មោះត្រូវទេ?

- សូមកុំប្រាប់នរណាអី ។

តារាយកដៃបិទភ្នែករបស់ខ្លួន ។ - ពួកយើង...គ្រួសារខ្ញុំ ខ្ញុំពុកខ្ញុំ...ពួកយើងសុទ្ធតែប្រយុទ្ធដើម្បី

KPLA ។

សិដ្ឋទប់ចិត្តខ្លួនឯងមិនឲ្យសួរថាតើ KPLA នោះគឺជាអ្វី ។

កុល រីរៈ បុត្របានដឹកនាំបក្សពួកមួយក្រុមកាលពីសម័យសង្គ្រាមស៊ីវិល ។ បក្សនេះប្រយុទ្ធ ប្រឆាំងនឹងខ្មែរក្រហម ពួកវៀតណាម ព្រះមហាក្សត្រ និងអំពើពុករលួយ ព្រមទាំងចង់បានមាតិកាថ្មី មួយសម្រាប់ប្រទេសកម្ពុជា ។ កុល រីរៈ បុត្រគឺជាអ្នកដឹកនាំកម្ពុជាមួយរូបដែលមិនដែលនិយាយពាក្យ បោកប្រាស់ រឺទទួលសំណូកឡើយ ។

ចូរចាំថានេះគឺជារឿងមិនពិតឡើយ ។

តារាចាប់ផ្តើមថយខ្លួនចេញឆ្ងាយពីឡាននោះ ។

និពន្ធដោយ ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

- ខ្ញុំមិនគិតថាពួកយើងត្រូវតែធ្វើអញ្ចឹងនោះទេ ។ និយាយឲ្យត្រង់ទៅ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាភូមិករម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។

- នោះមិនមែនជាបញ្ហាទេ ។

គាត់បិទភ្នែក ។ - ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើឲ្យអាប់អោនកិត្តិយសដល់កូនស្រីរបស់លោក កុល រីរៈបុត្រ នោះទេ ។

អូ! ព្រះអើយ! នាងចេះតែរកនឹកឈ្មោះយកមកនិយាយឲ្យរួចខ្លួនប៉ុណ្ណឹង មិននឹកស្មានថាបង្កឲ្យមានបញ្ហាដល់ថ្នាក់ហ្នឹងសោះ ។

- សូមអង្វរ!- នាងស្រីដី ។

តារាជកដង្ហើមធំ ។

- យល់ព្រម ។ ខ្ញុំបាននិយាយហើយថា ខ្ញុំនឹងមើលនាងទៅដល់ផ្ទះដោយសុវត្ថិភាព ។ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យសន្យា ។-

នៅក្នុងឡាន ម៉ាសែដែស គាត់ក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយប៉ូកទៅលើកម្រាលស្បែកសត្វពណ៌ដាំដែង ។

នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់ តារាក៏ផ្អែងកមើលទៅផ្ទះសិដ្ឋ ។

- តើនាងនៅជាន់ទីប៉ុន្មាន?

- គ្រប់ជាន់ ។

មុខរបស់តារាប្រែជាស្នេហាស្នាំង ។

- អ្នកបើកឡានរបស់ខ្ញុំនឹងជូនលោកទៅវិញ- នាងនិយាយទៅកាន់តារា ។ ខណៈពេលដែលឡានថយចេញទៅ នាងឈរនៅខាងក្រៅរបង បក់ដៃលាគ្នាយ៉ាងស្រងូតស្រងាត់ ។

បន្ទាប់មក សិដ្ឋក៏អន្ទះសាភ្លាម ។ តើកុល រីរៈបុត្រជានរណា? នាងក៏បើកអន្តរបណ្តាញ ហើយស្វែងរកតាម ហ្គូហ្គល (Google) ។ នាងត្រូវបានព័ត៌មានស្រ្តាម ដែលធ្វើឲ្យនាងព្រឺសម្បុរខ្លាចៗ ។ បក្សពួកក្រុមខុសៗគ្នាទាំងអស់នោះរសាត់អណ្តែតនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់នាង៖ ANS, NADK, KPR និង KPRLF ។ ឈ្មោះទាំងអស់នេះហាក់ដូចជាដង្ហោយហោមករកនាង ដោយសម្លេងពីអតីតកាលអញ្ចឹង ។

មិនយូរប៉ុន្មាននាងក៏អស់ភាពអំណត់ ទ្រាំលែងបានតទៅទៀត ។ នាងក៏បោះពុម្ពរូបរបស់ រីរៈបុត្រ ហើយសម្រេចចិត្តថាយកទៅឲ្យគេដាក់ស៊ុម ។ ការពារខ្លាចក្រែងតារាមកលេង ។

កុល រីរៈបុត្រមានមុខមូល និងស្នាមញញឹមពោរពេញដោយក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុក ។ ភ្នែករបស់គាត់ទាំងពីរហាក់ដូចជាជ្រៀងមើលទៅលើសំដៅច្រមុះគាត់ មើលទៅសំបូរទៅដោយការយល់ដឹងជ្រៅជ្រះ ។ គាត់ត្រូវបានគេធ្វើឃាតដោយផ្ទុះគ្រាប់បែកស្លាប់ក្នុងឡាន ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ពេញមួយយប់នោះ សិដ្ឋលើសម្លេងខ្សឹបខ្សៀវរហូត។

នៅព្រឹកឡើង មានរូបភាពនរណាម្នាក់ទៀតនៅលើធ្នើម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាង។

រូបស្រ្តីមុខវែង ធ្មេញទន្សាយសខ្មៅម្នាក់បានសម្លក់មកនាង។ សិដ្ឋកត់សម្គាល់ពីកំហុសក្នុងការតុបតែងខ្លួនរបស់ជនរងគ្រោះនេះ។ សក់របស់ស្រ្តីនេះរញ្ជ័រញ្ជ័រ និងកណ្តាញគ្រប់កន្លែង។ បើសិនជានាងរិញ ច្បាស់ជាទៅឲ្យគេអិតឲ្យត្រង់ ហើយហាយឡាយឲ្យស្អាតហើយ។ ភ្នែករបស់ស្រ្តីនោះសម្លឹងមើលមកនាងឡើងចង់ផ្ទុះ។

- ប៉ះពាល់ខ្ញុំមិនបានទេ- សិដ្ឋពោល។ នាងទុករូបថតនោះចោលនៅលើធ្នើ រួចនាងទៅជួបតារាភ្លាមតែម្តង ដោយគ្មានបានស្រស់ស្រួបអាហារពេលព្រឹកទេ។

ភ្នែករបស់គាត់ទាំងពីរមានរង្វង់ខ្មៅៗជុំវិញ ហើយខោអាវ “ហេឡូ” ពណ៌ខៀវរបស់គាត់អិតមិនបានស្អាតបាតទេ។

- ទិញហាងហ្នឹងទាំងមូលតែម្តងទៅ- តារាស្រដី មើលទៅដូចជាអារម្មណ៍មិននឹងនរ។ - ពួកអាជីវករនៅហាង យេហ្វឺរ ទើបតែប្រាប់ខ្ញុំទេមាននារីម្នាក់ស្លៀកខោ ខ្លវបិយ ពណ៌ខៀវដើរចូលទៅកាលពីម្សិលមិញ ហើយកុម្មុំទូទស្សន៍ដាក់ផ្ទះពីរគ្រឿងធំៗ។ នារីនោះនិយាយថា មួយដាក់នៅសាឡុង ហើយមួយទៀតដាក់នៅលានដំបូល។ នាងបង់ថ្លៃទូទស្សន៍ទាំងពីរនោះដាច់តែម្តង ហើយបញ្ជាឲ្យគេដឹកយកទៅដាក់ផ្ទះនៅខាងចុងផ្លូវមុនីវង្ស។

សិដ្ឋដកដង្ហើមធំ។

- ខ្ញុំបញ្ជូនមួយមកវិញហើយ។ - នាងសង្ឃឹមថាចម្លើយនេះស្តាប់ទៅមិនវាយបូកនោះទេ។ - វាមើលទៅដូចជាសំបូរជាតិដៃកណ្តាស់ មិនស៊ីគ្នានឹងរាំងនន្ទខ្ញុំទេ។

មានការស្ងប់ស្ងាត់មួយសន្ទុះ។

- នារីម្នាក់នោះក៏បានទិញឆ្កែយន្ត អាយដូ មួយដែរ ក្នុងតម្លៃ មួយពាន់ប្រាំរយ ដុល្លារ។

បើតារាមិនដឹងអំពីឆ្កែនោះ ប្រហែលជាល្អជាង។ វាគ្រាន់តែជារបស់លេងឡប់ៗតែប៉ុណ្ណោះ។ នាងមិនគិតថាវាថ្លៃដល់ម្លឹងនោះទេ។

- ពួកគេមិនគួរប្រាប់អ្នកដទៃអំពីរឿងរបស់អតិថិជនរបស់ពួកគេទេ បើមិនអញ្ចឹងទេមិនយូរមិនឆាប់ច្បាស់ជាគ្មាននរណាមកទិញទៀតជាមិនខាន។

តារាកំពុងតែសម្លឹងមើលមកនេះហាក់ដូចជាគិតថា៖ *នេះមិនមែនគ្រាន់តែជាស្រីស្អាតបាតម្នាក់ដែលគួរឲ្យស្រឡាញ់ប៉ុន្មាននោះទេ។*

- ខ្ញុំសប្បាយណាស់កាលពីយប់មិញ- សិដ្ឋនិយាយដោយសម្លេងឆ្មារៗដូចពពករសាត់។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ខ្ញុំក៏អញ្ជឹងដែរ។

- យើងមិនចាំបាច់ប្រាប់គេអំពីគ្រួសាររបស់ខ្ញុំទេ។ មែនទេ? សិដ្ឋិតជាខ្លាចបាត់បង់រូបភាពណាស់។

- មិនបាច់ទេ។ ប៉ុន្តែ សិដ្ឋ រឿងនេះមិនអាចទៅរួចទេ។ គ្រួសាររបស់នាង ហើយនិងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ពួកយើងមិនសក្តិសមនឹងគ្នាឡើយ។

- វាមិនខុសគ្នាទេ។

- នាងបានកុហកខ្ញុំ។ គ្រួសាររបស់នាងមិនស្លាប់ទាំងអស់ទេ។ នាងនៅមានឪពុកមាល្លីៗជាច្រើនរូបទៀត។

នាងពិតជាមានមែន...គឺលោកពូ អៀង សារី លោកពូ ខៀវ សំផន លោកពូ តា ម៉ុក។ បក្សពួកប៉ុល ពតទាំងអស់សុទ្ធតែជាលោកពូរបស់នាង។

- ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ពួកគេច្រើនទេ។ - នាងតប។ នេះក៏ជាការពិតដែរ។

តើនាងនឹងធ្វើអ្វីបានប្រសិនបើនាងមិនអាចទិញទំនិញនៅក្នុងផ្សារស្វីយាទៀតបាន? តើនាងនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅប្រសិនបើគ្មានតារាណោះ?

នាងក៏សុំអង្វរ។

- ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សរឹងមាំអ្វីទេ។ ជួនកាលខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សផង។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាលំហូរទេស្តាតប៉ុណ្ណោះ។

តារាស្រាប់តែសំដែងអាការកាច។

- នាងគ្រាន់តែជាបណ្តាសណ្ឋានប៉ុណ្ណោះ។

បន្ទាប់មកគាត់ក៏ល្មោកមុខចុះ។

- ឲ្យខ្ញុំសុំទោស។ ខ្ញុំមិនគួរនិយាយដូច្នោះទេ។ អាយុប៉ុណ្ណឹង នាងនៅក្មេងណាស់ ហើយខ្ញុំជាមនុស្សចាស់ជាងនាង គួរតែចេះអធ្យាស្រ័យឲ្យនាងឲ្យបានច្រើន។

សិដ្ឋប្រែជាអស់សង្ឃឹម។

- លុយរបស់ខ្ញុំទាំងអស់នោះច្បាស់ជាលួចណាស់ហើយ។

- ខ្ញុំមិនមែនសម្រាប់លក់ទេ។

គាត់ធ្វើការនៅក្នុងហាងមួយ ហើយត្រូវធ្វើលុយទៅកាន់គ្រួសារដែលគ្មានឪពុកមួយទៀត។ អញ្ជឹងហើយនៅថា គាត់មិនមែនសម្រាប់លក់ទៀត!

សិដ្ឋមានបេះដូងចង្អៀតចង្អល់ ប៉ុន្តែក៏ចេះគិតគូរដែរ។ នាងដឹងថា នាងត្រូវតែធ្វើអ្វីមួយដែលសមគួរ ដូចជាការរើសផ្កាដូច្នោះដែរ បើមិនអញ្ចឹងទេ ផ្កានោះច្បាស់ជាត្រូវស្រពោនងាប់ហើយ។

- តោះ...ទៅមើលកុនទេ?

ទោះយ៉ាងណា នាងមានសម្រស់ស្រស់ស្អាត និងធំធេងពីត្រកូលគ្រួសារល្អ ហើយនាងដឹងច្បាស់ថាភ្នែកទាំងគូរបស់នាងមូលៗ ហើយធំទៀត។ បេះដូងដ៏តូចរបស់នាងមួយនេះកំពុងតែឈឺចាប់ហើយ។

លើកនេះពួកគេមើលរឿង ទុំទាវ ដែលជារឿងថតឡើងវិញ ខុសពីរឿងបុរាណកាលពីជំនាន់ហុកសិប។ ប្រសិនបើរឿងណាមិនតែងទាក់ទងនឹងសុបិនអាក្រក់អំពីខ្មោចទេ អញ្ចឹងច្បាស់ជានិយាយពីអតីតកាលហើយ។ សិដ្ឋសញ្ជឹងគិតថា *តើអង្កាស់ទៅទើបគេថតរឿងដែលនិយាយពីអនាគតរបស់កម្ពុជា?* រឿងទុំទាវ ដកស្រង់ចេញពីរឿងព្រេងបុរាណមួយអំពីសង្ឃក្មេងម្នាក់ ដែលលង់ស្នេហ៍កូនស្រីអ្នកមានម្នាក់ ប៉ុន្តែត្រូវម្តាយខាងស្រីរារាំង។ នៅចុងបញ្ចប់ ពួកគេទាំងពីរនាក់ក៏ធ្វើអត្តឃាត ដោយបានពាំនាំមកនូវបណ្តាសាមួយមកលើភូមិរបស់ពួកគេ។ សិដ្ឋអង្គុយមើលរឿងនោះឡើងស្ទឹងស្មាធំ។ *ខ្ញុំច្បាស់ជាមិនក្លាយជាក្មេងស្រីដែលត្រូវស្លាប់នៅក្នុងរឿងស្នេហាជាដាច់ខាត។*

តារាបានសំណូមពរជូននាងទៅផ្ទះម្តងទៀត ហើយនៅពេលនោះឯង ដែលសិដ្ឋដឹងថាគាត់ជិះម៉ូតូ ហុងដាឌ្រីម។ គាត់បានបង្ហាញប្រាប់នាងយ៉ាងមោទនៈពីម៉ូតូដ៏ភ្លឺចិញ្ចាចដែលបុរសសម័យថ្មីជិះ។ សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ថាមកដល់ទីទំលាក់។ នាងបានស្តីថាចង់ទិញគាត់ម្តងហើយ។ ប្រសិនបើនាងបង្អត់ពីឡានរបស់នាងទៀត អាចនឹងធ្វើឲ្យគាត់បោរមុខមិនខាន។

ដូច្នោះនាងក៏ជាចម្រើនបំពានលើច្បាប់ទីប្រាំពីរ។

តារាលាក់កាបូបរបស់នាងនៅក្នុងកែបខាងក្រោយ ហើយពួកគេក៏ជិះតាមមហាវិថីព្រះមុនីវង្សនាពេលយប់។ តាមផ្លូវពួកគេឃើញ ជនអនាថា ស្រីពេស្យាចារ ហើយនិងចុងភៅដែលដើរត្រេតត្រូតទៅផ្ទះបន្ទាប់ពីចេញពីធ្វើការ។ ពេលនោះជាពេលបំណាច់ឆ្នាំទេ ប៉ុន្តែស្រាប់តែមានភ្លៀងធ្លាក់។

សិដ្ឋចូលចិត្តសភាពបែបនេះណាស់។ ខ្យល់ត្រជាក់បក់ជាយជាត់ប៉ះមុខរបស់នាង និងតំណក់ទឹកភ្លៀងនៅរណេងរណេងជាប់នឹងរោមភ្នែករបស់នាង។

នាងនៅចាំកាលពីអាយុប្រាំឆ្នាំ កាលពីនាងរំលេងនៅក្នុងព្រៃក្រោមភ្លៀងមូសុង។ នាងយកដៃអោបចង្កេះរបស់តារាដើម្បីទប់ខ្លួន ហើយក៏យកថ្ពាល់របស់នាងកើយលើខ្នងរបស់គាត់។ នាងសើចកក្កកដោយភ័យ មិនមែនដោយសារភ្លៀងទេ គឺដោយសារតែអារម្មណ៍របស់នាង។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

គាត់ខុបនាងទៅដល់ផ្ទះ ។ នៅខាងក្នុងផ្ទះនាង អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹតលើកលែងតែពន្លឺភ្លឺប ភ្លែតពណ៌បៃតងដែលចេញពីម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាងប៉ុណ្ណោះ ។ នៅលើផ្ទៃមានរូបថតថ្មីពីរ ទៀត ។ រូបមួយគឺជាក្មេងប្រុសតូចមួយ កំពុងតែកាន់សញ្ញាប័ត្របញ្ជាក់ការសិក្សានៅសាលា ។ រូបមួយ ទៀតគឺជាចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យជីវិតប្តឹងម្នាក់ ដែលមានស្នាមសាច់ដុំតាមខាងៗនៃស្នាមញញឹមដ៏ជូរចត់បែប ចំអករបស់គាត់ ។ ពួកគេសម្លឹងមើលចំៗមកនាងតែម្តង ។

ពួកគេដឹងថាខ្ញុំជានរណា ។

ខណៈពេលដែលនាងឡើងជណ្តើរទៅកាន់បន្ទប់គេងរបស់នាង នាងស្រាប់តែឮនរណាម្នាក់ កំពុងតែយំខ្សឹកខ្សួល តែនៅឆ្ងាយ ហាក់ដូចជាចេញមកពីផ្ទះជិតនោះ ។ នាងស្តាប់ជញ្ជាំងនៅជាប់នឹង កាំជណ្តើរនោះ ឃើញថាជញ្ជាំងនោះរង្កើតិចៗ ស្របតាមចង្វាក់នៃការយំនោះដែរ ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់នាង នាងយកម៉ាស៊ីនអាយផតមួយចេញពីក្នុងចំណោមអាយផតជា ច្រើនរបស់នាងដែលដាក់ព្យួរជាខ្សែ ហើយចាក់ស្តាប់បទចម្រៀង System of a Down ព្រមទាំងបើក សំឡេងអស់ៗតែម្តង ។ ទាល់តែធ្វើបែបនេះទើបនាងដេកលក់ ។ សំឡេងនៃហ្គីតារនៅក្នុងចម្រៀង នេះហាក់ដូចជាខ្លួនឡើងចេញពីបេះដូងរបស់នាងដូច្នោះដែរ ។

នាងត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់ឡើងនៅពេលព្រឹកដោយសំឡេងកណ្តឹងរោទីនៅជាន់ក្រោម ។ នាងឮសម្លេងអ្នកថែរក្សាផ្ទះឈ្មោះ ចូរ៉ានី ស្រែកហៅ ហើយបើកទ្វារឡើង ។ សិដ្ឋស្នាក់ស្ទើរមិនដឹង ជាត្រូវស្លៀកពាក់អារ និងខោខ្លវបីមួយណា ។ នៅពេលដែលនាងទៅដល់ជាន់ក្រោម នាងឃើញ អ្នកបើកឡាន និងអ្នកថែរក្សាផ្ទះកំពុងតែនិយាយគ្នាលេងជាមួយតារាបណ្តើរ ចាក់ទឹកតែជូនតារា បណ្តើរ ។

តារាហាក់ដូចជាបានបណ្តេញពួកខ្មោចឲ្យចេញឆ្ងាយប្រៀបបាននឹងរស្មីព្រះអាទិត្យកំចាត់ស្បែក អន្តការដូច្នោះដែរ ។

- ស្តីស្តី- គាត់ស្រដី ។ - ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃឈប់សម្រាក ។ ខ្ញុំគិតថាចង់បបួលនាងជិះម៉ូតូដើរលេងទៅ ជនបទ ។

ប៉ុន្តែមិនបាច់ទៅជនបទទេ ។ តើពួកយើងមិនអាចទៅលេងនៅសួរិយាទេរី? តារាបដិសេធ ហើយថា មានកន្លែងដទៃៗទៀតជាច្រើនដែលត្រូវមើលនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។

គាត់ខុបនាង បត់បែនចុះឡើងតាមផ្លូវលំតូចៗ ។ តើហេតុដូចម្តេចបានជាទីក្រុងនេះក្រីក្រ យ៉ាងនេះ? យ៉ាងម៉េចបានជាកខ្ញុំកម្លោះ?

និពន្ធដោយ ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

ពួកគេនាំគ្នាទៅហាងលក់ស៊ីឌីទំនើបទើបបើកថ្មីមួយ ដែលជារបស់ម្ចាស់ផលិតកម្មចម្រៀង ។ ភារាជ័យគ្រប់សព្វពីបទចម្រៀងពីរោះៗថ្មីៗ ភាគច្រើនច្រៀងដោយពួកខ្មែរកាត់អាមេរិក ដែលត្រលប់មកពីឡុងប៊ិច និងខុមតុន៖ ស្តី, ភ្នំពេញបេដបយស៍, កូនខ្មែរ ។

សិដ្ឋទិញម្តែស៊ីឌី ។

ពួកគេទៅលេងសារៈមន្ទីរជាតិ ហើយបានឃើញព្រះកេសរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទីប្រាំពីរ ដែលដូចគ្នានឹងព្រះកេសព្រះពុទ្ធ ។ ដោយគ្មានគិតគូរច្រើន ភារាក៏លុតជង្គង់ចុះ ហើយលើកដៃប្រណម្យបួងសួង ។ ពួកគេញ៉ាំអាហារពេលល្ងាចនៅក្នុងហាងបារាំងមួយ អមដោយពន្លឺភ្លើងទៀន និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដូចជានៅក្នុងវីដេអូខាវ៉ាអូខេអញ្ចឹង៖ ប្រុសម្នាក់ ស្រីម្នាក់ជាគូសង្សារ ដើរលេងជាមួយគ្នា ។ ពួកគេទៅទស្សនាការសំដែងនៅរោងមហោស្រព សុវណ្ណភូមិ ហើយពួកគេឃើញរបាំមួយយ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលយកលំនាំតាមបទចម្រៀងជំនាន់ឆ្នាំសែសិបក្នុងរឿងបារាំងបុរាណមួយ ដោយបញ្ចូលទំនុកភ្លេងប្រពៃណីរបស់ខ្មែរ ។

សិដ្ឋត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ ក្នុងបេះដូងរបស់នាងច្រៀងរង្សី៖ ភារា ភារា ភារា ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់នាង ទូរស័ព្ទដៃមួយត្រៀមចាប់ផ្តើមរោទិមិនឈប់ ។ នៅលើអេក្រងថា Call 1 ប៉ុន្តែគ្មានឈ្មោះ រីលេខទូរស័ព្ទឡើយ ដូច្នេះអ្នកដែលទូរស័ព្ទមកនោះមិនស្ថិតនៅក្នុងបញ្ជីទំនាក់ទំនងរបស់សិដ្ឋទេ ។

នាងក៏បិទទូរស័ព្ទចោល ។ វានៅតែរោទិដដែល ។ លើកនេះ ទើបនាងដឹងថាជានរណា ។

នាងដាក់ទូរស័ព្ទនោះក្រោមខ្នើយ ក្នុងបន្ទប់ដេកទំនេរមួយ ហើយដាក់ខ្នើយមួយជាន់ទៀតពីលើ បន្ទាប់មកបិទទូរចាក់សោរជិត ។

ស្រាប់តែ ទូរស័ព្ទដៃរបស់នាងទាំងសែសិបពីរចាប់ផ្តើមរោទិព្រមៗគ្នា ។ ពួកវារោទិតាំងពីនៅក្នុងទូខោអាវ រីក៏ក្នុងបន្ទប់ទឹក ដែលនាងច្រលំទុកចោល ហើយភ្លេចយកចេញមកវិញ ។ ទូរស័ព្ទទាំងអស់នោះរោទិតាំងពីលើលានដំបូល ទាំងនៅក្នុងស្បែកជើងដាក់ក្រោមត្រែរបស់នាង ។

- ខ្ញុំជាស្រីរឹងរូសណាស់!- នាងស្រែកដាក់ព្រលឹងទាំងអស់នោះ ។ - អ្នកមិនអាចបន្លាចខ្ញុំបានទេ ។

នាងបើកអាយផតរបស់នាង ហើយក៏ដេកលក់ទៅ ។

ឲ្យតែព្រះអាទិត្យរះកាលណា នាងក៏ទៅដាស់អ្នកបើកឡានរបស់នាងភ្លាម ដែលកំពុងតែដេកលង់លក់ក្នុងអង្រឹង ។

- នាប់ឡើង ពួកយើងត្រូវទៅផ្សារសុរិយា- នាងបន្លឺឡើង ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

អ្នកបើកឡាននោះងើយមើលទាំងមមីងមមាំង បន្ទាប់មកក៏ចាំថាត្រូវញញឹម រួចបន្ទាបក្បាល របស់គាត់ជាការគោរព ។

គាត់ស្រាប់តែធ្លាក់ទឹកមុខ នៅពេលឃើញនាងកាន់ថង់ខ្មៅដែលច្រកពេញទៅដោយទូរស័ព្ទដៃ ទាំងសែសិបពីរគ្រឿងរបស់នាង ។

ព្រឹកពេកហើយ ថ្មើរហ្នឹងផ្សារសូរិយាមិនទាន់បើកនៅឡើយទេ ។ ពួកគេក៏បើកក្រវែលជុំវិញ ពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចូលចំភ្នែករបស់ ពួកគេ ។ នៅតាមផ្លូវ មនុស្សប្រុសៗកំពុងតែរុញទេះផ្ទុកទៅ ដោយអីវ៉ាន់ជាច្រើន ឯខ្លះវិញស្តាយខ្សែក្រវ៉ាត់ទាំងដុះៗចូលទៅក្នុងផ្សារធំថ្មី ។ ផ្សារនេះមានរាងជា ដោម រចនាតាមសិល្បៈសំណង់ចាស់ គឺតាមបែបបារាំងមានពណ៌ដូចកំអ្កត ។ សិដ្ឋមិនដែលដើរទិញ អីវ៉ាន់នៅម៉្តុនោះទេ ។

- អ្នកនាងគួរតែទៅលេងម៉ាករបស់អ្នកនាង - អ្នកបើកបរនិយាយ ។ - អ្នកនាងដឹងទេ គាត់ ស្រឡាញ់អ្នកនាងណាស់ ។ គ្រួសារតែងតែមកជួយយកអាសាជានិច្ចនៅពេល ដែលមានអាសន្តអន្ត ក្រ ។

ម្តាយរបស់សិដ្ឋរស់នៅប្រទេសថៃ ហើយពួកគេមិនដែលទាក់ទងគ្នាទេ ។ គ្រួសាររបស់ម្តាយ នាងចេះតែសុំនេះសុំនោះរហូត៖ ប្រាក់ ការណែនាំ រឺក៏ជួយរកការងារឲ្យធ្វើ ។ សិដ្ឋលែងស្តីរកពួកគេ ទៀតហើយ ។

- គ្រួសាររបស់ខ្ញុំគ្មានធ្វើអ្វីក្រៅពីនាំបញ្ជាមកនោះទេ ។
អ្នកបើកបរក៏បិទមាត់ស្ងៀម ហើយបន្តបើកឡានតទៀត ។

ចុងបញ្ចប់ផ្សារសូរិយាក៏បើកទ្វារឡើង ។ សិដ្ឋតម្រង់ទៅហាងរបស់តារាភ្លាម ហើយចាក់ ទូរស័ព្ទទាំងអស់ទៅលើតុពណ៌ខៀវ ។

- តើលោកយកទាំងអស់នេះវិញបានទេ?

- ក្រុមហ៊ុនយើងធ្វើតែការដោះដូរប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំអាចប្តូរទូរស័ព្ទថ្មីជាមួយនិងទូរស័ព្ទចាស់ បាន ។- តារាមើលទៅដូចជាគិតវែងឆ្ងាយណាស់ ។ - កុំព្រួយអី ។ ទុកនៅនឹងខ្ញុំហើយ ចាំខ្ញុំយកទៅលក់ ឲ្យមួយម្នាក់នៅផ្សារចាស់ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យប្រាក់ទៅនាងនៅថ្ងៃស្អែក ។- គាត់ញញឹមបែបសុទិដ្ឋិ និយម ។ - ចាំខ្ញុំចាត់ការឲ្យ ។

គាត់ហុចទូរស័ព្ទមួយគ្រឿងទៅវិញ ដែលអាចចាក់រឺដេអូ និងបើកអ៊ីម៉ែលបាន ។

- នេះគឺជាម៉ូតូល្អបំផុត យកទុកប្រើចុះ ។

តារាពិតជាជំនាញណាស់។ សិដ្ឋចង់តែផ្អែកខ្លួនទៅលើគាត់ដូចជាផ្អែកទៅលើខ្មើយ ហើយនៅទីនោះរហូត។ នាងអង្គុយនៅក្នុងហាងពេញមួយថ្ងៃ ដោយសម្លឹងមើលគាត់ធ្វើការ។ ប្រុសម្នាក់មកពីហាងលក់ឌីសហ្គេមនៅជាន់ខាងលើសួរថា៖

- តើនារីស្រស់ស្អាតម្នាក់នេះជានរណាដែរ?

តារាឆ្លើយតបវិញយ៉ាងមោទន៖

- គឺមិត្តស្រីរបស់ខ្ញុំ។

តារាជិះម៉ូតូខ្លឹមជូននាងទៅផ្ទះវិញ ហើយដល់ទ្វារផ្ទះរបស់នាង គាត់ក៏សើចកក្កឹក។

- ខ្ញុំមិនចង់ទៅសោះ។

នាងយកដៃខ្ទប់មាត់របិលរម្ងឹមរបស់គាត់ ហើយញញឹម រួចបែរខ្លួនដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះដោយសុភមង្គល។

នាងនៅយានដ្ឋានជាន់ផ្ទាល់ដី។ នាងពួសពួងម្យ៉ាងដូចជាកណ្តុរកំពុងតែវារចុះឡើង។ នៅក្នុងកាបូបរបស់នាង ទូរស័ព្ទកំពុងតែរោទិ៍។ តើពួកអស់នេះជានរណាដែលចេះតែមកធ្វើទុកបុកម្តេញនាងរហូតហ្នឹង ក្រែងពួកគេស្លាប់អស់ហើយតើអ្វី? នាងកញ្ជក់ទូរស័ព្ទចេញពីក្នុងកាបូបរបស់នាង ហើយចុចប៊ូតុងពណ៌ខៀវ រួចយកទូរស័ព្ទមកដាក់ត្រចៀក។ នាងរង់ចាំ។ មានសម្លេងម្យ៉ាងដូចជាខ្យល់ក្តួច។

ក្មេងម្នាក់និយាយមករកនាង សំឡេងរបស់វាអណ្តិតអណ្តូកហាក់ដូចជាកំពុងយំអញ្ចឹង។ - ពួកគេចង់មេដែររបស់ខ្ញុំដូចចូលគ្នា។

សិដ្ឋសួរទាំងកំរោល។ - ម៉េចក៏ឯងស្គាល់លេខទូរស័ព្ទយើង?

- ខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងទេ!

- បើអញ្ចឹង តេទៅនរណាផ្សេងទៅ។ តេទៅកាន់សមាជិកគ្រួសារឯងណាម្នាក់ចុះ។

- គ្រួសាររបស់ខ្ញុំចែកឋានអស់ហើយ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំនៅឯណាទេ។ ខ្ញុំឈ្មោះ...

សិដ្ឋបិទទូរស័ព្ទចោល។ នាងបើកកូទឡាន ហើយបោះទូរស័ព្ទចូលទៅក្នុង។ ការដែលត្រូវខ្មោចទូរស័ព្ទមករកគឺ...ពិតជា *មិនទាន់សម័យ* ទាល់តែសោះ។ តើកម្ពុជាអាចក្លាយជាប្រទេសលេខមួយយ៉ាងម៉េចនឹងកើតទៅ ប្រសិនបើប្រព័ន្ធទូរស័ព្ទក្នុងប្រទេសត្រូវខ្មោចលងយ៉ាងនេះនោះ?

នាងដើរទាំងខឹងសម្បុរទៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ។ នៅលើតុ ផ្លែដ៏ស្អាតបាតមួយ តម្លៃ១៥០០ ដុល្លារសម្លក់មើលមកនាងពីក្នុងប្រអប់ប្តូរស្ទិច។ សិដ្ឋឡើងជណ្តើរទៅលើលានដំបូលដើម្បីសម្លឹងដេកឲ្យបានឆ្ងាយបំផុតពីរបស់គ្រប់ៗយ៉ាងនៅក្នុងផ្ទះតាមដែលអាចធ្វើទៅរួច។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

នាងភ្នាក់ឡើង មេឃងងឹតទៅហើយ ហើយពួកសម្លេងក្អកៗពីជាន់ក្រោម ។

សំឡេងនេះគឺជាសំឡេងទង្គិចនៃលោហៈ ប្រៀបបាននឹងនរណាម្នាក់ដែលត្រូវជាប់សោនៅ ក្នុងឡានកំពុងតែរើបម្រះ ។ សិដ្ឋបើកអាយុធនរបស់នាងឡើង ។ មានអ្វីម្យ៉ាងស្រាប់តែធ្វើឲ្យចម្រៀង របស់នាងលែងឮសំឡេងរលីង ។ នាងដើរមើលតាមខ្សែ ហើយកញ្ជក់ម៉ាស៊ីនចាក់ចម្រៀង ហ្សិន មួយ ទៀត ប៉ុន្តែវាក៏ដូចគ្នាដែរ ។ មានសំឡេងមនុស្សនិយាយគ្នាជ្រៀតចូលទៅក្នុងបទចម្រៀង ។

តើនាងមានស្តាប់ឮសំឡេងហែកទេ? នាងដកកាសពាក់ត្រចៀកចេញ ហើយឮសូរសំឡេងអ្វី មួយបន្តិចឡើងមកតាមជណ្តើរ ។

ដូចជាមានសំឡេងពន្លឺម្យ៉ាងដែលរត់មិនស្មើគ្នា ។ នាងនឹកឃើញទៅដល់ក្មេងៗពិការ ។ ខ្លួន នាងឡើងកករឹងដូចជាមានភ្នុយទឹកកមកគ្របពីលើ ធ្វើឲ្យនាងកម្រើកមិនរួចឡើយ ។

ឆ្កែយន្តបានរត់ឮសូររង្វ័ងៗមកលើលានដំបូល ។ វាបង្ហាក់ដំណើរនៅចុងជណ្តើរ ។ ច្រមុះ ម៉ាស៊ីនថតរបស់វាតម្រង់មកនាង ភ្នែកគ្មានវិញ្ញាណរបស់វាឡើងពណ៌ក្រហមនេះ ។

ឆ្កែយន្តនោះនិយាយដោយសំឡេងរាក់ទាក់ យ៉ាងកក់ក្តៅ៖

- ខ្ញុំឈ្មោះផល្លា ។ ខ្ញុំព្យាយាមទៅទិញថ្នាំឲ្យបងស្រីរបស់ខ្ញុំ ហើយគ្រាន់តែប៉ុណ្ណឹង ពួកគេក៏ សំឡាប់ខ្ញុំចោល ។

សិដ្ឋព្យាយាមនិយាយថា “ទៅឲ្យឆ្ងាយ” ប៉ុន្តែបំពង់ករបស់នាងមិនព្រមកម្រើកសោះ ។

ឆ្កែនោះផ្ទៀងករបស់វា ។ - សូម្បីតែខ្ញុំស្តាប់ ក៏គ្មាននរណាគេដឹងដែរ ។ តើបងស្រីនឹងធ្វើយ៉ាង ណាចំពោះអ្នកទាំងនោះ ដែលគ្មាននរណាគេកាន់ទុក្ខឲ្យនោះ?

សំណើចម្តុះឡើងចេញពីខ្លួននាង ហើយសិដ្ឋឃើញខ្យល់ភាយឡើងទៅលើជាចំហាយទឹក ត្រជាក់ ។

- ពួកយើងគ្មាននរណាម្នាក់សែនឲ្យទេ- ឆ្កែនោះស្រដី ។

សិដ្ឋសើចក្អកៗដោយក្អកក្អកស្តុត ។ - គ្មានអ្វីទេ ។ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ!- នាងឧទានឡើង ព្រម ទាំងត្រវីក្បាលរបស់នាង ។

- នាងសើច?- ឆ្កែនោះប្រុងប្រៀបខ្លួន ហើយលោតភ្លឹបទៅក្នុងអង្រឹងរបស់នាង ។ វាបែរ ហើយលើកកន្ទុយបញ្ជូនស្ទើរដូចជារបស់វា រួចដុះលាមកមែនទែនដាក់ជិតខ្លួនសិដ្ឋ ។ មានសក់ខ្លីៗពណ៌ត្នោត ត្របាញ់នៅក្នុងលាមកនោះ តាមពិតទៅគឺជាលាមកក្បាល ដែលមានធ្មេញមនុស្សពណ៌សស្កសមួយ ក្រាសញញឹមស្មេញ ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

សិដ្ឋស្រែក ហើយក្រឡាប់អង្រឹងធ្វើឲ្យនាង និងឆ្កែនោះធ្លាក់ទៅលើកំរាលឥដ្ឋ។ ឆ្កែនោះរុញ ច្រមុះវាទល់នឹងច្រមុះរបស់នាង ហើយចាប់ផ្តើមច្រៀងចម្រៀងកូនខ្មែរហួសសម័យមួយអំពីបក្សី។

មានអ្វីម្យ៉ាងធ្ងន់ភាយឡើងតាមជណ្តើរមករកនាង។ សិដ្ឋរងរញ្ជាក់ដោយចាញ់ត្រជាក់នៅលើ កម្រាលឥដ្ឋ ហើយមិនអាចកម្រើកខ្លួនបានឡើយ។ ឆ្កែនោះបន្តច្រៀងដោយសម្លេងខ្លាំងៗ តែផ្អែម ល្អែម។ ស្រមោលដ៏ធំមួយបានលេចឡើងស្ទង់ៗមកលើចុងជណ្តើរ ឯសិដ្ឋលេបទឹកមាត់ក្អក ដើម្បី បញ្ឈប់សំណើចរបស់ខ្លួន និងចាប់ផ្តើមនិយាយឡើងវិញ។

- មានសំឡេងក្នុងក្នុងនៅក្នុងឡាន តែគ្មានមនុស្សនៅក្នុងនោះទេ- អ្នកបើកបរឡានស្រដី។

សិដ្ឋដាក់ខ្លួនពោបទៅលើកម្រាលឥដ្ឋដោយធូរទ្រូង។ - គឺខ្មោច- នាងតប។ - ពួកគេត្រឡប់មក វិញហើយ។ - នាងព្យាយាមបញ្ជាខ្លួនឯងឲ្យក្រោកឈរឡើង។ - ពួកយើងត្រូវចេញទៅហើយ។ តើ ទូរស័ព្ទទៅសណ្ឋាគារហ៊ុលតុនចុះ។ សួរមើលថាគេមានបន្ទប់ទំនេរដែររឺទេ។

នាងទាត់កុក្កតាឆ្កែនោះចុះទៅក្រោមជណ្តើរដែលនៅពីមុខនាង។ - ពួកយើងផ្លាស់ទីលំនៅ ឥឡូវតែម្តង។

ពួកគេទាំងអស់គ្នារៀបចំអីវ៉ាន់សព្វគ្រប់ដាក់ទៅក្នុងឡាន ទាំងញញឹញញី។ ចំណែកឯផ្ទះ នោះក៏ត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យខ្មោចវិញសាជាថ្មីម្តងទៀត។ ខណៈពេលដែលពួកគេបើកបរចេញទៅ ទូរស័ព្ទដៃនោះនៅតែរោទិ៍ម្តងហើយម្តងទៀតឯកូនឡាន។

សណ្ឋាគារហ៊ុលតុនថ្មី (ដែលគ្មានពិតទេ) តាំងនៅជិតទន្លេទល់មុខពីក្រសួងសាសនា និង ធម្មការ។ វាមានរាងខ្ពស់បែបបុរាណ មានសួនទឹក ចង្កៀងចងព្យួរពីពិតនាធ្វើពីគ្រីស្តាល់ ព្រមទាំងដៃ ទ្វារធ្វើពីឈើ និងទង់ដែងនៅក្នុងជណ្តើរយន្ត។

នៅពាក់កណ្តាលយប់បែបនេះ មានតែបន្ទប់កូនក្រមុំកូនកម្លោះប៉ុណ្ណោះដែលនៅទំនេរ ប៉ុន្តែ វាមានចែកជាបន្ទប់តូចមួយទៀត ទុកសម្រាប់ឲ្យអ្នកបើកបរឡាន និងប្រពន្ធភាត់ដេក។ នៅជាន់ទីម្តែ មួយ រាត្រីចែងចាំងភ្លឺផ្អែកដោយពន្លឺ ហើយអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ទាំងអស់ ពេលជាកន្លែងដែល ដាច់ស្រយាលពីប្រទេសកម្ពុជាបំផុត។

រឿងរ៉ាវក៏ស្ងប់ទៅវិញ...បានមួយរយៈ។

ជារៀងរាល់ថ្ងៃ នាង និង តារាទៅមើលកូន រឺក៏ទៅភោជនីយដ្ឋានជាមួយគ្នា។ ពួកគេក៏ទៅទិញ អីវ៉ាន់ដែរ។ នាងចែកប្រាក់ឲ្យភាត់ខ្លះ ហើយភាត់ក៏ទិញខោអាវមួយកំដៅយ៉ាងស្រស់ស្អាតមួយទុក ពាក់។ នៅពេលពួកគេទៅញ៉ាំ បីហ្ន៎ នៅហាង ឡាក់គីសេវែន ភាត់បាននិយាយថា៖

- បងបានប្រាប់ម៉ាកបងរួចហើយថាបងបានទាក់ទងនឹងនារីម្នាក់។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

សិដ្ឋញ្ញត្តិម ហើយគិតថា៖ ហើយអ្នកគិតថាបងច្បាស់ជាប្រាប់គាត់ដែរថាអ្នកជាអ្នកមាន ។
- អ្នកសម្រេចចិត្តនៅហ៊ុលតុនហើយ- នាងប្រាប់គាត់ ។

ប្រហែលជាពួកយើងអាចរស់នៅហ៊ុលតុនបាន ។ ស្នាមញញឹមដ៏ស្រស់មួយអាចនឹងឲ្យ

សញ្ញាណពីបំណងនេះ ។

រដូវវស្សាបានបញ្ចប់ទៅហើយ ។ ភ្លៀងមូសុងចុងខែឡើងពណ៌ប្រផេះ ដោយមានចំណែក
ពពកសនៅពីលើ ហាក់បីដូចជារលកដ៏ធំមួយដែលរៀបនឹងខ្លាយដូច្នោះដែរ ។

ខ្យល់ត្រជាក់ស្ងួតបានមកដល់ ។

ក្រោយចេញពីធ្វើការ តារាបានបបួលនាងទៅដើរលេងនៅតាមមាត់ទន្លេនៅមុខព្រះបរមរាជ
វាំង ។ គាត់បានទៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់ដើម្បីស្លៀកខោអាវស៊ីវិលយថ្មីដែលទើបនឹងទិញ
ហើយសិដ្ឋក៏មានគំនិតថា៖ គាត់ចាប់ផ្តើមស្រមៃពីជីវិតពោរពេញទៅដោយប្រាក់ទៅអស់នោះហើយ
មើលទៅ ។

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរតាមមាត់ទន្លេ ដែលត្រូវមនុស្សម្នាងទៀតមើលឃើញ សិដ្ឋមាន
អារម្មណ៍ក្អកក្អល់ខាងក្នុងខ្លួន ។ មានពួកក្មេងស្មារៗគ្រប់ទីកន្លែង ។ ពួកគេខ្លះមានសភាពតោកយ៉ាក
ដែលមិនគួរជាមានបញ្ហាអីទេ ប៉ុន្តែខ្លះទៀតសុទ្ធតែស្លៀកពាក់ហំហួនណាស់ គឺច្បាស់ជាកូនៗអស់
លោកធំដែលធ្វើអ្វីបានស្រេចតែក្បាលចិត្តហើយ ។ សិដ្ឋបែរមុខចេញភ្លាមដើម្បីគេចកុំឲ្យពួកគេមើល
ឃើញ ។ ប៉ុន្តែតារាដល់ពេលស្លៀកខោអាវពណ៌ត្នោតខ្ចីថ្មី មើលទៅហាក់ដូចជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួក
អ្នកមានទាំងនោះដែរ ហើយកូនលោកធំទាំងនោះងក់ក្បាលដាក់គាត់ដោយជ្រួញចិត្តិម ហាក់ដូចជា
គាត់ជានរណា ។

នៅពីមុខរាជវាំង មានរោងពន្លាមួយដែលលយចេញពីលើទឹក ។ នៅជាប់នោះមានរង់ភ្លេង
ប្រពៃណីមួយកំពុងតែគោះ និងផ្គុំជាតន្ត្រីសម័យបុរាណម្យ៉ាង ។ មនុស្សជាច្រើនរយនាក់ត្រៀបត្រាគ្នា
ជុំវិញវត្តតូចមួយ ។ តារាកន្ត្រាក់ដៃសិដ្ឋ ហើយពួកគេខំប្រឹងជំទើតអើតមើល ។

អ្នកដងទាំងពួងនាំគ្នាកាន់ផ្កាឈូកម្នាក់មួយបាច់ៗ ព្រមទាំងទានធូបយកទៅសែន ។ ពួកគេ
គ្រវែងបាច់ឈូកទាំងនោះចូលទៅក្នុងវត្ត ។ ព្រះសង្ឃក៏ចាប់ផ្តើមបោសសំអាតកំទេចឈើ និងផ្កាចេញ
ពីខាងក្រោយរោងភ្លាម ។

នៅខាងក្រោយវត្ត ពួកក្មេងៗស្លៀកពាក់អាវយឺតខោខ្លីប្រឡាក់ប្រឡូសយ៉ាងកខ្វក់កំពុងតែជីក
កកាយផ្កាងាប់ៗ កំទេចកំទីធូប និងសំបកដូងចាស់ៗ ។

សិដ្ឋសួរថា៖

និពន្ធដោយ៖ ជីវូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើអញ្ចឹង?

- អូនពិតជាមិនដឹងអីមែន!- តារាសើច ហើយត្រូវក្បាល។ ល្ងាចនោះផ្ទៃមេឃខៀវស្រឡះ ចាំងជះដោយពន្លឺសែងសូរិយា។ សិដ្ឋគិតថានាងមិនចង់ត្រឡប់ទៅសណ្ឋាគារនោះទៀតទេ ហើយ កន្លែងតែមួយគត់ដែលនាងមានអារម្មណ៍រីករាយបំផុតនោះគឺនៅក្បែរតារា។ នៅជុំវិញគំនិតនោះសុទ្ធ តែរបស់ខ្មៅងងឹត និងច្របូកច្របល់។

តារាស្នើសុំដោយស្មោះសរថាពួកគេត្រូវតែរៀបការ។

មើលទៅហាក់ដូចជាសិដ្ឋបានត្រៀមចម្លើយរួចមកហើយ។ - ទេ ច្បាស់ជាមិនបានឡើយ- នាងនិយាយភ្លាម។ - ម៉េចក៏បងសួរអញ្ចឹង? បងគ្មានទាំងបានសួរនាំនរណាម្នាក់ផងហ្នឹង! តើបងបាន ពិភាក្សាគ្នាជាមួយគ្រួសារបងអំពីខ្ញុំហើយរឺនៅ? តើគ្រួសាររបស់បងបានធ្វើការត្រួតពិនិត្យពីប្រវត្តិខ្ញុំឲ្យ ច្បាស់លាស់ទេ?

នោះគឺជាអ្វីដែលនាងចង់ដឹងជាងគេ។

តារាត្រូវក្បាល។ - បងបានពន្យល់ថាអូនជាក្មេងកំព្រា ប៉ុន្តែពួកគាត់មិនព្រួយបារម្ភពីរឿងនោះ ទេ។ ពួកយើងសុទ្ធតែមនុស្សចេះដឹងខុសត្រូវ។ ពួកគាត់និងសប្បាយចិត្តដរាបណាដែលបងសប្បាយ ចិត្ត។

- ពួកគាត់និងមិនសប្បាយចិត្តទេ! ពួកគេត្រូវតែធ្វើការណែនាំមើលសិន។

សិដ្ឋជ្រួញចិញ្ចើម។ នាងបានចិត្តភ្លាម។ - យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេត្រូវទៅឲ្យគ្រូទាយដែរ។ ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ទេ។ ខ្ញុំអាចជួយពួកគេបាន។ សួរពួកគេទៅមើល ថាតើគ្រូទាយណា ដែលពួកគេទុកចិត្ត។

តារាញញឹមទាំងអីមអៀន។ - ពួកយើងគ្មានប្រាក់ទេ។

- ចាំអូនឲ្យប្រាក់ ហើយបងប្រាប់ពួកគាត់ចុះថាបងជាអ្នកចេញលុយ។

កែវភ្នែករបស់តារាសម្លឹងមកមើលមុខនាង។ - បងមិនចង់បានដូច្នោះទេ។

- តើយើងម៉េចនឹងអាចដឹងបានថាវាជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានសុភមង្គលនោះ? ចំណែក ម្តាយដីកំសត់របស់បងវិញ តើបងម៉េចនឹងអាចសុំឲ្យគាត់ធ្វើការសម្រេចចិត្តដូច្នោះបាន ដោយគ្មានការ អះអាងអ្វីបន្តិចនោះ? អញ្ចឹង បងឯងចាំសួរគ្រួសារបងឯងពីឈ្មោះ អ្នកជំនាញណាម្នាក់ដែលពួកគាត់ ទុកចិត្ត ហើយចាំឲ្យអូនចេញលុយ។ រួចអូនទៅជួបគ្រូទាយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់នាយករដ្ឋមន្ត្រីហ៊ុន សែន នឹងអាចផ្ទៀងផ្ទាត់លទ្ធផលគ្នាមើល។

ធ្វើដូច្នោះ នាងអាចបង្ហាញម្តងទៀតនូវភាពគួរសម និងភាពមានបានរបស់នាង។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

នៅក្នុងរឿងស្នេហាចាស់បុរាណ តែកាលណាខ្ញុំពុកម្តាយមិនយល់ព្រម នោះគ្រូទាយនឹង
និយាយថាអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះនាំប្រផ្នូលមិនល្អ ។ សិដ្ឋគ្នានខ្វល់ពីរឿងនេះទេ ។

នាងព្រមឲ្យគ្រូទាយនូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេត្រូវការ មានឡាន ដីស្រែ ហើយចង់បានតែ
លទ្ធផលទស្សន៍ទាយរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែយល់ស្របថាមង្គលការនេះ
ពិតជានាំប្រផ្នូលណាស់ ។

បន្ទាប់នាងទៅបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតដោយទៅជួបគ្រូទាយរបស់នាយករដ្ឋមន្ត្រី ។

គ្រូទាយរបស់ហ៊ុន សែនគឺជាស្រ្តីម្នាក់ស្លៀកពាក់លុតខ្មៅ ។ គាត់មានក្រចកវែងៗដូចក្រញាំ
សត្វ ប៉ុន្តែក្រចកទាំងនោះសុទ្ធតែត្រូវបានធ្វើ និងលាបពណ៌សយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ។

គាត់គឺជាប្រភេទគ្រូទាយដែលត្រូវឲ្យព្រលឹងចូលសណ្ឋិត ។ គាត់អង្គុយនៅនឹងតុ ហើយសម្លឹង
មើលសិដ្ឋមិនព្រិចភ្នែកដូចជាត្រី ឯដៃគាត់ទាំងពីរដួងចូលគ្នា ។ ក្រោយពីនិយាយសួរនាំគ្នាបន្តិចបន្តួច
មក គាត់ក៏ប្រកាស ។

- យកតែប្រាក់ដុល្លារប៉ុណ្ណោះ ។ គឺម្ភៃប្រាំពាន់ ។ ខ្ញុំត្រូវការទិញផ្ទះល្វែងមួយឲ្យកូន ។
- ដូចជាថ្លៃខ្ពស់ណាស់- សិដ្ឋតប ។
- នេះមិនមែនជាថ្លៃទាយទេ ។ វាគ្រាន់តែជាការពិចារណាយល់ព្រមនឹងទស្សន៍ទាយឲ្យនាង
តែប៉ុន្មាននោះ ។ ថ្លៃទាយនោះត្រូវគិតម្ភៃប្រាំពាន់ដុល្លារទៀត ។

ពួកគេចាប់ផ្តើមតថ្លៃគ្នា ។ សិដ្ឋចូលចិត្តចរិតរបស់ គ្រូទាយនេះណាស់ ។ វាបានបញ្ជាក់នូវអ្វីៗ
គ្រប់យ៉ាងដែលសិដ្ឋយល់ឃើញពីជីវិត ។

ថ្លៃទាយត្រូវបានបញ្ចុះខ្លះ តែថ្លៃពិចារណាមិនចុះឡើយ ។

- ឲ្យប្រាក់ជាមុន- គ្រូទាយនោះស្រដី ។ គាត់មិនព្រមយកសែកឡើយ គឺយកតែប័ណ្ណឥណទាន
បរទេសប៉ុណ្ណោះ ដូចជានៅភោជនីយដ្ឋានល្អៗបំផុតដូច្នោះដែរ ។ ប័ណ្ណស្វីសរបស់សិដ្ឋមានប្រសិទ្ធិ
ភាពភ្លាម ។ វាមានឥណទានមិនកំណត់ ទុកប្រើក្នុងករណីដែលនាងត្រូវចាកចេញពីប្រទេសដោយ
ប្រញាប់ប្រញាល់ ។

គ្រូទាយនោះបន្តិឡើងថា៖

- ខ្ញុំនឹងប្រាប់គ្រួសាររបស់ខាងប្រុសថាមង្គលការនេះពិតជាចំរុងចំរើនជាពិសេស ។
សិដ្ឋចាំច្បាស់ណាស់ថា នាងមិនទាន់បាននិយាយអ្វីអំពីខាងប្រុស គ្រួសារ រឺក៏មង្គលការអ្វីនោះ

ទេ ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

គ្រូទាយនោះញញឹម។ - ខ្ញុំដឹងថាមានមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងចង់ដឹងពីហោរាពិតប្រាកដនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រាប់នាងដោយមិនគិតលុយយកបុណ្យទៅចុះ អាពាហ៍ពិពាហ៍នេះពិតជាមង្គលណាស់។ ទោះជាមិនស្អាតលុយ គ្រូហោរាដទៃទៀតក៏នឹងនិយាយដូចគ្នាអញ្ចឹងដែរ។

កែវភ្នែករបស់គ្រូទាយនោះចាំងពន្លឺផ្លែកៗទំនងជាមិនរីករាយ។ - ដូច្នេះនាងមិនចាំបាច់ត្រូវទិញវាលស្រែឲ្យគ្រូហោរាអស់នោះ ហើយក៏មិនត្រូវការបង់ឲ្យខ្ញុំនូវប្រាក់ម្ភៃប្រាំពាន់ដុល្លារបន្ថែមទៀតនោះដែរ។

គាត់ឈ្លាក់មើលក្រចកដ៏ប្រណិតរបស់គាត់។ - នាងច្បាស់ជានឹងមានសុភមង្គលណាស់។ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់នាងនឹងត្រូវក្រឡាប់ចាក់ជាមុន។

ខ្លួនដែររបស់សិដ្ឋចាប់ផ្តើមព្រឹដូចជាចាញ់រង។ ពេលនោះនាងគួរតែខឹង ប៉ុន្តែបែរជាញញឹមទៅវិញ។ ហេតុអ្វី?

ហើយហេតុអ្វីបានចាំបាច់ត្រូវខ្លះខ្លាយសុំជីវិតទៅលើស្រីផ្ទុះកញ្ឆាស់ម្នាក់នេះ? សិដ្ឋបែរដើរចេញទៅដោយគ្មាននិយាយលាគ្នាមួយម៉ាត់។

- អូ! ហើយចំណែកបញ្ហារបស់នាងមួយទៀត- ស្រ្តីនោះពេល។

សិដ្ឋបែរមុខមកក្រោយ ចាំស្តាប់។

- សត្រូវ- គ្រូទាយនោះបន្ត- អាចប្រែក្លាយមកជាមិត្តវិញបាន។

សិដ្ឋដកដង្ហើមធំ។ - តើអ្នកកំពុងតែនិយាយពីអ្វីហ្នឹង?

ស្នាមញញឹមរបស់គ្រូទាយ រីកធំដូចអង្កប់ដាក់ខ្លា។ - គឺនិយាយពីមនុស្សមួយលាននាក់ដែលខ្ញុំពុកនាងបានសម្លាប់។

សិដ្ឋប្រែជាលែងគួរសម។ - មិនមែនមួយលានទេ- នាងនិយាយ។ - គឺប្រហែលជានៅចន្លោះពីពីររយហាសិបពាន់ ទៅប្រាំរយពាន់។

- បានហើយ- គ្រូទាយនោះញញឹម។ - ពុករបស់ខ្ញុំក៏នៅក្នុងចំណោមនោះដែរ។- គាត់នៅបន្តញញឹមយូរបន្តិចទៀត។ - ខ្ញុំច្បាស់ជានឹងប្រាប់លោកនាយករដ្ឋមន្ត្រីថា ឯងបានមករកខ្ញុំ។

សិដ្ឋបន្តិសម្លេងបែបមិនពេញចិត្ត។ - ចាំខ្ញុំប្រាប់គាត់ខ្លួនឯងតែម្តង។

ប៉ុន្តែនាងរត់ត្របាញ់ទៅរកទ្បានរបស់នាងវិញ។

នារាត្រីនោះ សិដ្ឋសម្លឹងមើលមកក្រោមឃើញពន្លឺទាំងអស់នោះប្រៀបបាននឹងត្បូងពេជ្រ។ នាងដាក់ខ្លួនទៅលើកន្ត្រៃ ហើយបើកអាយផតស្តាប់។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

នរណាម្នាក់ស្រាប់តែចាប់ផ្តើមស្រែកដាក់នាង។ នាងទាញកាសស្តាប់ត្រចៀកចេញ ហើយលោតទៅរកបង្អួច តែវាមិនព្រមបើកសោះ។ នាងក៏អង្រួនវា ហើយចាប់ទាញស៊ុមបង្អួចនោះរហូតទាល់តែវាបង្ហើបបានបន្តិច រួចនាងត្រូវងាយជនោះពីបង្អួចជាន់ទិម្ពមួយ។

នាងដេករាងថ្ងៃជ្រុល ពេលភ្ញាក់ឡើង ស្រាប់តែឮសំឡេងទូរទស្សន៍។ នាងបើកទ្វារឡើង ហើយឃើញចូរ៉ានី កំពុងតែផ្អែកខ្លួននិងជញ្ជាំង។

- ទូរទស្សន៍នោះ....- ចូរ៉ានីស្រដី ភ្នែកបើកក្រឡោតៗដោយក្អិតកំស្លុត។

អ្នកបើកបរឡានរង់ចាំនៅជិតនិងបង្អួចខោអាវរបស់គាត់។ គាត់ក្រោកឈរឡើង ទឹកមុខក្រៀមក្រំដូចជាឆ្កែប្រមាញ់។

នៅលើអេក្រង់ទូរទស្សន៍ មានចាក់បញ្ចាំងវីដេអូចម្រៀងខាវអូខេ។ ទាស់ត្រង់ថាចម្រៀងនោះហួសសម័យណាស់ទៅហើយ។ ហេតុអ្វីបានជាវីដេអូចម្រៀងនោះបង្ហាញរូបបុរសអត់ឃ្លានម្នាក់កំពុងតែលួចហូបពោតនៅនៅក្នុងចំការអញ្ចឹង? គាត់ងាកមើលក្រោយទាំងញញើតពេលគាត់កំពុងតែហូប។ ចម្រៀងនោះគឺជាចម្រៀងដែលឆ្កែកុក្កាច្រៀងនៅចុងជណ្តើរ។ បុរសអត់ឃ្លាននោះងើយមើលមកសិដ្ឋ ហើយកំទេចគ្រាប់ពោតរមៀលធ្លាក់ចេញពីមាត់របស់គាត់។

- វាអញ្ចឹងឯង- អ្នកបើកបរនិឆ្លើយឡើង។ - ខ្ញុំដកខុយចេញ ប៉ុន្តែវានៅតែចាក់បញ្ចាំងបទប្បឹងនៅគ្រប់ប៉ុស្តិ៍។- គាត់លើកដៃសំពះ តែមើលទៅដូចជាវេទនាណាស់។ - ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំចង់ចាកចេញទៅហើយ។

សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ខ្មាសខ្លួនឯង។ វាពិតជាវេទនា និងអាក្រក់ណាស់ ដែលត្រូវខ្មោចតាមញ្ញាំញីមិនចេះចប់មិនចេះហើយ។ បើពួកគេមិនចង់ទៅ ទើបចម្លែក។

- មិនអីទេ។ ខ្ញុំអាចជិះឡានឈ្នួលបាន- នាងតប។

អ្នកបើកបររងកំហុល ហើយដើរចូលទៅបន្ទប់ជាប់នោះ ព្រមទាំងខ្សឹបដាក់ប្រពន្ធគាត់។ ដោយមានការរុះរើបន្តិចបន្តួច ពួកគេបានប្រមូលរូបសំរេងរបស់បង្អួចរាល់។ ពួកគេលើកដៃសំពះ រួចសូមអភ័យទោស។

សំឡេងទ្វារបិទយ៉ាងថ្មមៗស្ទើរតែមិនឮ។

សិដ្ឋគិតថាវានឹងនៅតែអញ្ចឹងជារៀងរហូត។ ទោះបីជាខ្ញុំទៅទិណក៏ដោយ។ វាក៏នឹងនៅតែអញ្ចឹងដែរទោះជាវានៅក្បែរតារាក្តី។

ទូរស័ព្ទសណ្តាការចាប់ផ្តើមរោទី។ សិដ្ឋទុកឲ្យវារោទីចោល។ នាងយកភួយទៅគ្របទូរទស្សន៍ ប៉ុន្តែសំឡេងចម្រៀងតូចឆ្មារដ៏គួរឲ្យព្រឺសំបុរនោះនៅតែឆ្លៀតរកច្រកចេញមកដល់ត្រចៀករបស់នាង ចំណែកនាងអង្គុយនៅតែមត្រៃ សំឡឹងមើលទៅក្នុងលំហទទេរ។

ខ្ញុំត្រូវតែចាកចេញពីប្រទេសកម្ពុជា។

នៅឯផ្សារ សិដ្ឋមើលទៅហាក់ដូចជាវិករាយខុសសព្វដង។ គ្រូទាយទាំងអស់សុទ្ធតែប្រកាស ថាមង្គលការនេះគឺជាប្រផ្នូលល្អ។ ម្តាយរបស់គាត់ថែមទាំងបានអញ្ជើញសិដ្ឋទៅលេងផ្ទះនៅថ្ងៃ បុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌទៀតផង។

- ពួកយើងអាចជិះឡានក្រុងទៅនៅថ្ងៃស្អែក- គាត់ស្រដី។
- តើលើឡានក្រុងធំក្លិនអាក្រក់ទេ? បើមានមនុស្សជិះពេញៗអញ្ចឹង?
- ធំតែក្លិនម៉ាស៊ីនត្រជាក់ប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មកចាំយើងជិះឡានឈ្នួល ហើយដើរតាមផ្លូវលំ ចូលទៅ។ - តារាស្រាប់តែសើចរិតតែខ្លាំងឡើងទៀតទេ។ - អូ! ច្បាស់ជាល្អសម្រាប់អូនឯងជាមិនខាន។
- តើនឹងមានធូលីទេ?
- មានគ្រប់ទីកន្លែង! អូ! ស្បែកជើងក៏ឡាជីកខ្វក់របស់អូនឯងច្បាស់ជាកាន់តែមានតម្លៃ!

សិដ្ឋគិតថា យ៉ាងហោចណាស់ក៏គ្មានទូរទស្សន៍ រឺក៏ទូរស័ព្ទដែរ។

ពីរថ្ងៃក្រោយមក សិដ្ឋកំពុងតែដើរតាមផ្លូវលំដីហុយមួយ ដើរបណ្តើរអោនគេចមែក ឈើបណ្តើរ។ ធូលីដីប្រឡាក់ពេញស្បែកជើងរបស់នាង។ តារាដើរតាមពីក្រោយនាងបណ្តើរ សើច បណ្តើរ ដែលនាងយល់ថាគាត់ក៏ខ្លាចដូចជានាងដែរ។

នាងស្តាប់ឮសំឡេងក្រឹកៗដ៏ចម្លែកមួយ។ - សំឡេងអីហ្នឹង?

- គឺសត្វពពែ- គាត់ឆ្លើយ។ - ម្តាយបងទិញវាឲ្យបងនៅខែមេសាទុកជាអំណោយ។

ពពែមួយក្បាល។ អ្នកជនបទពិតជាអ្នកជនបទមែន! សិដ្ឋមិនដែលបានឃើញពពែឡើយ។ នាងមិនទាំងដែលចង់ឃើញម្តងណាសោះ។

តារាពន្យល់។ - បងបានលក់ពួកវាឲ្យទៅពួកមូស្លីម។ វាគឺជាជំនួញដោះដូរគ្នាខាងផ្នែក កសិកម្ម។

មានដើមឈើនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលជះស្រមោលមកលើដីដូចជាពស់វារ។ សិដ្ឋមាន អារម្មណ៍ចង់តែក្អួត។ នាងសន្យាចំពោះខ្លួនឯង តែល្អិកណាឃើញមូសសូម្បីតែមួយក្បាលគត់ នាង ច្បាស់ជាស្រែក និងរត់ចេញទៅវិញមួយរំពេច។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ផ្ទះនោះមានទំហំតូច តាំងនៅលើសសរបញ្ជូរក្នុងរូបបច្ចុប្បន្ន ។ នាងខំតែនឹកជាមុនថាជាផ្ទះ ជនបទដ៏ធំស្តើមស្តែកមួយដែលតាំងខ្ពស់ពីដីទ្រដោយសសរបេតុង ហើយមានស្នាមឆ្លាក់រូបពន្លឺព្រះ អាទិត្យនៅលើហោជាង ។ ផ្ទះបាយគឺជាខ្ទមមួយដែលនៅផ្ទាល់រាបនឹងដី គ្មានចន្ទល់ ហើយសាងសង់ ពីស្លឹកត្នោត ឯអគ្គិសនីក៏អត់មានដែរ ។ ពន្លឺមួយធ្លេចនៅនឹងពិភានគឺបានមកពីភ្លាប់និងអាគុយឡាន ហើយពួកគេតែងតែផ្សំភ្លើងឲ្យឆេះចោលជាប់ជានិច្ចនៅលើតុធ្វើពីបេតុងទុកសម្រាប់ចម្អិនម្ហូប ។ អ្វីៗ គ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែធំក្លិនត្រីខ្លោច ។

សិដ្ឋចូលចិត្តបែបនេះណាស់ ។

នៅខាងក្នុងខ្ទមនោះ ផ្សែងដែលចេញពីភ្លើងរមែងបណ្តោញមូសឲ្យនៅឆ្ងាយបាន ។ ម្តាយ របស់តារា ឈ្មោះអ្នកស្រី នុន គន្ធា ស្ងាត់មន៍នាងដោយស្នាមញញឹម ។ ប្រការនេះធ្វើឲ្យសិដ្ឋលើកដៃ សំពះយ៉ាងសមគួរតបទៅវិញ ពោលជាការសំពះដែលកើតឡើងដោយឥតព្រៀងទុកជាមុន ។ នៅលើ តុមានថង់ប្លាស្ទិចមួយដាក់សុទ្ធតែព្រោនស្អុត ។

ដោយគ្មានគិតអ្វីទាំងអស់ សិដ្ឋដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះនៅនឹងតុ ហើយចាប់ផ្តើមបកសំបកព្រោន ទាំងនោះចេញ ។

ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំធ្វើអញ្ចឹង?

ពីព្រោះវាគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំតែងធ្វើនៅផ្ទះ ។

សិដ្ឋស្រាប់តែនឹកឃើញទៅដល់តំបន់ការពារនៅក្នុងព្រៃ ដែលជាតំបន់ដាក់របងការពារព័ទ្ធ ជុំវិញរាងរង្វង់ ។ ប៉ាដេកនៅផ្ទះមួយ ហើយស្រីៗដេកនៅផ្ទះមួយទៀត ។ សិដ្ឋតែងតែនិយាយលេងជា មួយនឹងចុងភៅ ។ ដោយអត់ការធ្វើ នាងក៏ជួយចិតបន្លែ រឹកបកសំបកព្រោន ។ បន្ទាប់មក ប៉ារមែងមក ស្រស់ស្រូបអាហារ ហើយគាត់នឹងអង្គុយចុះ រួចលើកនាងតូចសិដ្ឋដាក់នៅលើភ្លៅ ។

បងប្រុសរបស់តារាឈ្មោះ យុទ្ធ បានត្រលប់មកវិញដើម្បីទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់ ។ គាត់ មានក្បាលពោះកំប៉ោង ហើយបើកទ្បានឈ្នួលដើម្បីលៀងជីវិត ហើយគាត់ដើរដោយដំណើរធ្ងន់ៗ ដូចជាមនុស្សចាស់ពេលម្តេចម៉ៅដូច្នោះដែរ ។ គាត់ឈោងយកអង្ករ ធ្វើឲ្យសិដ្ឋជុំក្លិនភ្លៀករបស់គាត់ ។

- នាងឃើញពីរបៀបរបស់នារបស់ពួកយើងហើយ- យុទ្ធស្រដីមកកាន់សិដ្ឋ ។ - នេះហើយគឺជា អ្វីដែលយើងទទួលបានដោយសារតែរើសអ្នកដឹកនាំខុស ។ សិហានុយល់ថាពួកយើងជាអ្នកប្រឆាំងនឹង របបរាជាធិបតេយ្យ ។ ចំពោះហ៊ុន សែនវិញ យើងគឺជាសត្រូវចំក្នុងតែម្តង ។ មាននៅចាក់ម្មវិធី “ធ្វើការ ដើម្បីប្រាក់” ដែរទេ?

ទេ ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ពួកគេគ្មានបានប្រគល់ការងារអស់នោះឲ្យពួកយើងធ្វើទេ ។ ពួកយើងប្រហែលជាស្រដៀងនឹងពួកខ្មែរក្រហមដែរហើយមើលទៅ!

សិដ្ឋសញ្ជឹងគិតក្នុងចិត្ត៖ អតីតកាល...ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនព្រមបំភ្លេចវាចោលទៅ? ហេតុអ្វីបានជានៅអ្នកអាងអំពីសង្គ្រាមចាស់ៗរបស់ពួកគេទៀត?

អ្នកស្រី នុន គន្ធា សើចគយឹកដោយក្តីស្រឡាញ់។ - កូនប្រុសច្បងរបស់មីងកើតមកតែងតែឆេរឆាវអញ្ចឹងឯង- គាត់និយាយ។ - ពាក្យស្លោកប្រចាំខ្លួនរបស់វាគឺ “អ្នកក្លាហានចាំដប់ឆ្នាំសងសឹកក៏មិនយឺតពេលដែរ”។

យុទ្ធចាប់ផ្ដើមនិយាយបន្តទៀត។ - ពួកគេយកចិត្តទុកដាក់នឹងអាបិសាចកញ្ជាស់ប៉ុល ពតនោះជាជាងពួកយើងទៅទៀត។ ប៉ុន្តែថាមិនបានដែរ ព្រោះអីកាលនោះគាត់ជាជនសំខាន់ម្នាក់។ ប្រសិនបើគាត់បានទៅមើលផ្លូវរបស់គាត់នៅអន្លង់វែង នាងនឹងឃើញថា នៅតែមានមនុស្សដាក់របស់សែនឲ្យគាត់ទៀត! ពួកគេថែមទាំងសុំលេខឆ្នោតពីគាត់ទៀតផង!

គាត់តម្រង់មកហួសសម័យពណ៌បៃតងដ៏ទន់របស់គាត់ដាក់ពាក់លើក្បាល ហើយនិយាយ៖

- រីករាយដែលបានជួបនាង សិដ្ឋ ។ តារា នាងដូចជាមានវណ្ណៈខ្ពស់មិនសក្តិសមនឹងឯងសោះ ។ -

ប៉ុន្តែគាត់និយាយពាក្យទាំងនេះទាំងស្នាមញញឹម។ រួចគាត់ក៏ងើបបង្វែរខ្លួនចាកចេញទៅ។

បានក្បាលបានប្រមែប្រមូលជុំគ្នាអស់ហើយ។ ម្តងទៀតហើយដោយគ្មានគិតអ្វីទាំងអស់ សិដ្ឋស្រាប់តែចាប់លាងសំអាតធុងទឹក ហើយលើកវាយកទៅដាក់នៅឯមែកឈើដែលឆេះខ្លោចឡើងខ្មៅ។ គេយកបានទៅលាងនៅនឹងទីកន្លែងនោះ ពីព្រោះទឹករឹងអស់ហើយ។

- នាងមិនគួរធ្វើការទេ- ម្តាយតារាពោល។ - នាងគឺជាភ្ញៀវណាស់។

- ខ្ញុំធំឡើងនៅក្នុងជំរំជនភៀសខ្លួន ធ្លាប់ទៅហើយ- សិដ្ឋតប។ ទោះជាយ៉ាងណា ក៏នេះជាការពិតដែរ។

តារាសម្លឹងមើលមកនាង ក្នុងចិត្តលាយឡំនូវក្តីស្រឡាញ់ មោទនភាព និងសេចក្តីដឹងគុណដោយមានសំណាងទទួលបានប្រពន្ធអ្នកមានម្នាក់ដែលចេះធ្វើការផ្ទះ។

ហើយសិដ្ឋក៏មិនប្រាថ្នាចង់បានអ្វីឲ្យលើសពីនេះដែរ។ បានគ្រួសារប៉ុណ្ណឹងគឺសមល្មមសំរាប់នាងណាស់ហើយ។

នៅរសៀលថ្ងៃជ្រៃ បងប្អូនប្រុសទាំងបួននាក់បានមកលេងជាមួយនិងប្រពន្ធរបស់ពួកគេនៅចុងថ្ងៃបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ ជាពេលដែលព្រលឹងអ្នកដែលស្លាប់ទៅអាចដើរហើរនៅលើលោកនេះបាន។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

មនុស្សម្នាក់ៗគ្នាបានអង្គរនៅជុំវិញព្រះវិហារដើម្បីឧទ្ទិសដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ខ្មោចខ្លះមាន មាត់តូច ដូច្នោះគេក៏បានអង្គរពិសេសឲ្យពួកគេ។

សិដ្ឋមិនដែលចូលរួមពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌម្តងណាទេ។ តើនាងម៉េចនឹងអាចទៅវិហារ ហើយបាន អង្គរឲ្យប៉ុល ពតទៅ?

ក្រុមគ្រួសារនោះប្រជុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយនិយាយគ្នាលេងៗ។ ពេលវេលាទាំងនោះហាក់ ដូចជាមានសភាពស្រពិចស្រពិលទាំងស្រុងសម្រាប់សិដ្ឋ។ អ្នកដទៃតៗសុទ្ធតែមានគ្រួសារផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេផ្តល់កិត្តិយសអោយ។ ដោយក្តីភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះសិដ្ឋ ឪពុកមាម្នាក់នោះបានលើកយោបល់ ថាពួកគេគួរតែសរសេរឈ្មោះអ្នកដែលស្លាប់ទៅ ហើយដុតចោល ដើម្បីជាការឧទ្ទិសជូនកុសលផល បុណ្យ។ វាគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌទេ ប៉ុន្តែក៏ជាគំនិតល្អម្យ៉ាងដែរ ដូច្នោះក្រុមគ្រួសារទាំងអស់ ក៏ចាប់ផ្តើមសរសេរឈ្មោះដាក់លើក្រដាសម្នាក់មួយសន្លឹកៗ។

សិដ្ឋអង្គុយ ដៃជាប់កាំងមិនដឹងជាសរសេរអ្វី។

ម្តាយរបស់តារាក៏សាកសួរ៖

- តើគ្មានឈ្មោះដែលឯងចង់សរសេរទេរឺ សិដ្ឋ?

- ទេ- សិដ្ឋនិយាយដោយសំឡេងឆ្មារ។ តើនាងម៉េចនឹងអាចសរសេរឈ្មោះ ប៉ុល ពត ទៅ?

គាត់ពិតជាដានរកមកលើផែនដីយ៉ាងច្បាស់ប្រាកដណាស់។ - គ្មាននរណាទេ។

តារាក្រដុសដៃរបស់នាង។

- ប្រាកដជាមាន សិដ្ឋ។ ជាឈ្មោះដ៏ពិសេសមួយ។

- ទេ អត់មានទេ។

តារាគិតថា នាងមិនចង់ឲ្យអ្នកដទៃដឹងថាឪពុករបស់នាងគឺ កុល រឺរៈបុត្រ ទេ។ គាត់ក៏ខ្សឹបប្រាប់ នាង។

- បងសន្យា។ គ្មាននរណាមើលឃើញទេ។

ដង្ហើមរបស់សិដ្ឋក៏ចាប់ផ្តើមញ័រ។ នាងយកក្រដាសនោះឡើងមក ហើយក៏ចាប់ផ្តើមយំតែ ម្តង។

- អូ!- ម្តាយតារាឧទានឡើង ដោយក្តីអាណិតអាសូរ។ - អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងប្រទេសនេះតែងតែ

មានសោកនាជ្រកម្តរបស់ខ្លួន។

សិដ្ឋក៏សរសេរឈ្មោះ កុល រឺរៈបុត្រ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រឺម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

តារាយកក្រដាសនោះ ម្ហូរ ហើយសម្លឹងមើលមកភ្នែកសិដ្ឋ ។ គាត់ហាក់ដូចជាចង់និយាយថា អ្នកឃើញទេ? បងបានលាក់ការសម្ងាត់របស់អ្នកជិតណាស់ ។ រួចក៏យកក្រដាសនោះទៅដុតទៅ ។

ផ្លូវលាន់បានបន្តិឡើងទាំងផ្ទៃមេឃស្រឡះ ។ អំបាញ់មិញនៅភ្លឺស្រឡះល្អ ប៉ុន្តែភ្លៀងស្រាប់តែ បង្ហូរចុះមកប្រៀបបាននឹងរាំងននដែលធ្លាក់ចុះគ្របជិតផ្លូវចូលផ្ទះ ។ ខ្យល់មិនដឹងជាមកពីណា ស្រាប់ តែបក់បោកជញ្ជាំងធ្វើពីស្លឹកត្នោត ហាក់ដូចជាចង់ហែកផ្លូវចូល ។

គ្រួសារនោះស្រែកហៅគ្នា ហើយសើចគឺល ទុកឲ្យតំណក់ទឹកភ្លៀងស្រក់ជោកលើស្មារបស់ ពួកគេ ទើបពួកគេនាំគ្នាក្រោកឡើងរុញជញ្ជាំងឲ្យងាកមកក្រោយបន្តិច ដើម្បីបាំងកុំឲ្យភ្លៀងសាច ចូល ។

ប៉ុន្តែសិដ្ឋដឹងច្បាស់ណាស់ថាសត្រូវរបស់ខ្ញុំពុកនាងស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះបាយនោះឯង ។

ភ្លៀងរាំង ឯព្រះអាទិត្យក៏បញ្ចេញពន្លឺមកវិញ ។ ក្រុមគ្រួសារនោះនាំគ្នាសើច ហើយអង្គុយចុះ មកដក់ជុំវិញតុ រឺក៏អង្គុយលើតុតែម្តង ។ ពួកគេរៀបដាក់ចានម្ហូបចុះនាំគ្នាញ៉ាំលេងបណ្តើរ រេចខ្ទប់ បាយនិងត្រីនិងដៃបណ្តើរ ។ សិដ្ឋអង្គុយឡើងត្រង់ខ្នងភ្លើង រង់ចាំប្រជុំលអាមកកមកដល់ ។

តើព្រលឹងរបស់កុល រឺរៈបុត្រនឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះកូនស្រី ប៉ុល ពតម្នាក់នេះ? តើគាត់នឹង បំបះតុឲ្យក្រឡាប់ រួចជះម្ហូបទៅលើនាងរឺ? តើគាត់នឹងបញ្ជូនមូសឲ្យមកខាំនាងទាល់តែធ្លាក់ខ្លួនឈឺរឺ? រឺក៏គាត់នឹងបំផ្លាញសំណាងល្អរបស់នាងទាំងអស់ ទុកឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍នាងត្រូវហិនហោច និងធ្វើឲ្យ គ្រួសារថ្មីរបស់នាងលែងរាប់រកនាង?

រឺក៏ព្រលឹងដ៏មានសណ្តានចិត្តម្នាក់នេះ គ្រាន់តែប្រាថ្នាចង់ឲ្យក្មេងក្មាងកម្ពុជាទាំងអស់អាចគេច ផុត...ពីអតីតកាលបាន?

ល្អិកនោះ សិដ្ឋស្រាប់តែមានអារម្មណ៍សន្តិ ។ ពន្លឺសូរ្យសែង និងស្រមោលជុំវិញហាក់ដូចជា រឿងថ្មីមួយសម្រាប់នាង ចំណែកអារម្មណ៍របស់នាងចាប់ផ្តើមផ្លូវស្រាលឡើងវិញ ដូចជាត្រូវមន្ត អាគម ។

នាងជុំភ្លិនទឹកអប់នៃអារម្មណ៍ដ៏ផ្អែមល្ហែម និងភាពរឹងប៉ឹងក្នុងពេលតែមួយ ។ សំឡេងចម្រៀង បន្តិចព្រលឹងម៉ាញ៉េអ្នកជិតខាងម្នាក់មកប៉ះនិងដៃរបស់នាងថ្មមៗ ។ ពាក្យចម្រៀងមួយម៉ាត់ៗក៏ជាទំរង់ ពន្លឺព្រះសុរិយានៅលើស្បែករបស់នាង ។

ពន្លឺព្រះអាទិត្យនោះបន្តិឡើងថា គ្មាននរណាម្នាក់អាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេអាចភ្លេងក្លាយ ។ ភ្លេងក្លាយ? យ៉ាងម៉េចទៅ? សិដ្ឋសួរទាំងមិនស្តីមួយម៉ាត់ ដោយងឿងឆ្ងល់មែន ។

និពន្ធដោយ ៖ ជីវូហ្វ រឺមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ ៖ F

ពន្លឺព្រះអាទិត្យនោះញញឹមបញ្ចេញពន្លឺព្រះអាទិត្យប្រឡាក់របស់តាចាស់ម្នាក់។ នាងដឹងថ្នាក់ណាស់
ថាវាយ៉ាងម៉េច។

ខ្យល់ជាយជាត់ទៅមកនាំមកនូវក្លិនចំណីអាហារដ៏ឃ្នុយឆ្ងាញ់។ ដើមឈើទាំងឡាយដកដង្ហើម
រែងៗដោយពេញចិត្តពេញថ្លើម។

ជីវិតគឺជារបស់ពិត។ សិដ្ឋឃើញចំហាយបាយ ហើរឡើងទៅក្នុងមែកឈើ។ មរណៈគឺជារបស់
ក្លែងក្លាយ។

ពន្លឺព្រះអាទិត្យក្រោកឡើងបំរុងនិងចាកចេញទៅ។ ប្រាប់គាត់ទៅ។

ពិភពលោកទាំងមូលបានមករកសភាពដើមវិញ។

នៅយប់នោះ ពេលដេកក្នុងអង្រឹងក្នុងបន្ទប់ជាមួយនឹងស្រីៗឯទៀត សិដ្ឋស្រាប់តែងើបអង្គុយ
ភ្លាម។ ការពិតមិនព្រមឲ្យនាងដេកលក់នោះទេ។ នាងមើលឃើញថាគ្មានផ្លូវទៅមុខទៀតទេ។ នាង
មិនអាចរៀបការជាមួយនិងតារាបានទេ។ តើនាងម៉េចនឹងអាចសុំឲ្យគាត់រៀបការជាមួយនិងមនុស្ស
ម្នាក់ដែលធ្វើឲ្យបាត់បង់ជីវិតមនុស្សជាងមួយលាននាក់ទៅ? តើនាងម៉េចនឹងអាចពន្យល់ថា “ខ្ញុំត្រូវ
ខ្មោចលង ពីព្រោះខ្ញុំជាកូនស្រីប៉ុល ពត ហើយខ្ញុំបាននិយាយកុហកនូវរឿងគ្រប់យ៉ាង” យ៉ាងនេះបាន
ទៅ?

អ្នកដែលស្លាប់ទៅនឹងមិនព្រមឲ្យនាងរៀបការបានជាដាច់ខាត។ អ្នកដែលស្លាប់ទៅក៏នឹងមិន
ឲ្យនាងមានសេចក្តីសុខដែរ។ បើអញ្ចឹងតើកូនស្រីប៉ុល ពតម្នាក់នេះអាចនឹងប្តូរចំពោះនរណា
ទៅ? តើនាងអាចទៅសុំយោបល់ពីនរណាបាន?

នាងនិយាយខ្សឹបៗ លោកគ្រូកុល វីរៈបុត្រ សូមបង្ហាញផ្លូវឲ្យខ្ញុំផង។

ភាពងងឹតមានកម្លាំងខ្លាំងជាងពន្លឺព្រះអាទិត្យ។

វានិយាយថា ដើម្បីក្លាយជាមនុស្សក្លែងក្លាយ ជាដំបូងនាងត្រូវកុហកខ្លួនឯង។

តើសិដ្ឋបានប្រាប់រឿងកុហកអ្វីខ្លះ? នាងដឹងការពិត។ ឪពុករបស់នាងគឺជាប្រមុខរដ្ឋាភិបាល
ម្នាក់ដែលធ្វើទណ្ឌកម្ម និងសម្លាប់មនុស្សរាប់រយរាប់ពាន់នាក់ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យប្រទេសជាតិទាំងមូល
អត់ឃ្លានដោយសារតែការគ្រប់គ្រងខុស។ ខ្ញុំដឹងការពិត។

ខ្ញុំគ្រាន់តែមិនដែលគិតពីវាតែប៉ុណ្ណោះ។

ខ្ញុំមិនដែលប្រឈមមុខនឹងវាទេ។

ការពិតវាខ្លាំងអីតដូចជាខ្ញុំដូច្នោះដែរ ហើយនាងរស់នៅក្នុងខ្ញុំ ដែលជាភាពងងឹត។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

នាងធ្លាប់អានសៀវភៅ (និយាយឲ្យចំគឺអានតែជំពូកទីមួយនៃសៀវភៅ) ហើយក្រោយមកក៏ ទម្លាក់សៀវភៅទាំងនោះចោលភ្លាមដូចជាម្រាមដៃនាងរលាកអញ្ចឹង។ គ្មានការពិតសំរាប់រូបនាង ឡើយនៅក្នុងសៀវភៅអស់នោះ។ ការពិតដែលនៅរង់ចាំនាងខាងមុខប្រាកដជា ភាពឯកោ ភាព ពេញវ័យប្រកបដោយទុក្ខសោក និងការដាក់ទារុណកម្មខ្លួនឯង។

នាបំផុំឡើង។

ជញ្ជាំងសន្លឹកភ្នែកចាប់ផ្តើមរង្កើតដូចជាត្រូវខ្មោចធ្វើ។

ពេលជិះឡានក្រុងមកវិញ នាងមិននិយាយស្តីអ្វីទាំងអស់។ តារាក៏ស្ងៀមស្ងាត់ដែរ ហើយ ឈ្លាកមុខ។

នៅក្នុងបន្ទប់សណ្តាការទទេដ៏ធំនោះ ភាពងងឹតកំពុងតែរង់ចាំនាង។ នាងបានឲ្យគេយក ទូរស័ព្ទ និងទូរទស្សន៍ចេញពីបន្ទប់ទាំងអស់។ សួរជើងរបស់នាងលាន់ពូជដូចជាគ្មានវិញ្ញាណ។ ចូរ៉ានី និងអ្នកបើកបរគឺជាមិត្តភក្តិតែពីរនាក់គត់របស់នាង។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់នាងមិនទៅជួបរស្មីវិយាទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នាងបែរជាទៅសារៈមន្ទីរទូលស្លែង។

ពួកម៉ូតូខុបក្មេងៗមួយក្រុមរង់ចាំនៅក្រៅសណ្តាការ ម្នាក់ៗពាក់មួកលេងកីឡាបាល់គប់។ សិដ្ឋ បែរជាទៅហៅពូម៉ូតូខុបរាងចាស់បន្តិច មុខមាត់ស្អាតបាត ដែលមានម៉ូតូកញ្ចាស់ ជិតចូលជាងមួយ គ្រឿង។

ពេលដែលពួកគេបើកចេញទៅ នាងបានសាកសួរពីគ្រួសាររបស់គាត់។ គាត់រស់នៅតែម្នាក់ ឯង ហើយគ្មានសាច់ញាតិណាទៀតក្រៅពីម្តាយគាត់នៅកំពង់ធំនោះទេ។

នៅខាងក្រៅភ្លេងទ្វារទូលស្លែង គាត់បាននិយាយ៖

- នេះគឺជាសាលាចាស់របស់ខ្ញុំ។

នៅក្នុងឈ្មៀងអាការមួយខ្លួនមានបន្ទប់ជាជួរៗ ដែលមានគ្រែដែកនៅបន្ទប់នីមួយៗ ព្រមទាំង ខ្នោះដៃ និងស្នាមឈាមនៅលើកំរាលឥដ្ឋ។ រូបថតលើជញ្ជាំងបង្ហាញឲ្យឃើញពីរាងកាយក្រញូងៗ ជាប់ច្រវាក់នឹងគ្រែទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានរកឃើញនៅថ្ងៃរំដោះ។ នៅក្នុងរូបថត មួយ កៅអីមួយត្រូវធ្វើឲ្យជួលក្រឡាប់ ហាក់ដូចជាដោយសារតែការប្រញាប់ប្រញាល់។

សិដ្ឋដើរចេញមកក្រៅ ហើយសម្លឹងមើលទៅផ្ទះដ៏ស្រស់ស្អាតមួយខ្លួននៅទល់មុខផ្ទះ។ វាគឺ ជាផ្ទះពណ៌សខ្ពស់មួយដូចផ្ទះនាងដែរ មានសសរស្តម្ភ និងលានដំបូល ព្រមទាំងមានដារុក្ខជាតិត្រូពិច សមតែជាផ្ទះកូនស្រីអ្នកមានស៊ីវិលយណាម្នាក់។ តើពួកគេនឹងគិតយ៉ាងណាពេលដែលអើតក្បាល មើលតាមលានដំបូលនោះ? តើពួកគេអាចរស់នៅទីនេះបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

វាលស្មៅត្រូវបានគេថែទាំយ៉ាងល្អ ហើយពោរពេញទៅដោយបក្សីលោតផ្លោតៗ។ ពួកជាង
កំពុងតែលាបបង្ហាបង្ហូរចតុកពណ៌ខៀវស្រស់លាយប្រផេះ ។

នៅឯឈ្មៀងអគារកណ្តាល គឺជាបន្ទប់ដាក់រូបថត។ មនុស្សនៅក្នុងរូបថតទាំងនោះសម្លឹង
មើលមកនាងដូចជាមុខមនុស្សចេញពីម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាងអញ្ចឹង។ តើមុខខ្លះដូចគ្នាដែររឺទេ?

- តើពួកគេជានរណា?- នាងទៅសួរអ្នកទេសចរជនជាតិខ្មែរម្នាក់។

- គឺពួកគេហ្នឹងឯង- ស្ត្រីម្នាក់នោះឆ្លើយតប។ - ទីនេះហើយជាកន្លែងដែលពួកគេបញ្ជូនក្រុម
ខ្មែរក្រហមដែលលែងមានប្រយោជន៍។ ពួកគេមិនខ្លះខ្លាយការដាក់ទណ្ឌកម្មទេទៅលើជនជាតិ
ខ្មែរធម្មតាៗនោះទេ។

មុខមនុស្សខ្លះគឺសុទ្ធតែជាមនុស្សប្រុសស្អាតៗ នៅក្មេងៗ។ ខ្លះទៀតជាកូនក្មេង និងជាស្ត្រី
ចំណាស់ៗ។

ស្ត្រីជាតិខ្មែរម្នាក់នោះដើរតាមនាង។ ដើរឲ្យបានជាគ្នារឺ? តើនាងទាយដឹងថាសិដ្ឋជានរណា
ហើយមែនទេ?

- ពួកគេមិនអាចវាយបក្សពួកមួយក្រុមៗឲ្យស្លាប់ទាំងអស់យ៉ាងស្រួលយ៉ាងហ្នឹងទេ។ ពួកគេ
បញ្ជូនពួកគេ ហើយនិងក្រុមគ្រួសារគេទាំងមូលមកទីនេះ។ មានទាំងកូនក្មេង និងយាយៗទៀតផង។
ពួកគេបានចែកថ្ងៃក្នុងសប្តាហ៍នីមួយៗដោយឡែកក្នុងការសម្លាប់ក្មេងតូចៗ រីក៏ប្រពន្ធ។

បុរសឥតទោសម្នាក់ញញឹមមកម៉ាស៊ីនថតយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ដូចជាពូម៉ូតូខុបនោះអញ្ចឹង ពោលគឺ
សម្លឹងចម្រុះម៉ាស៊ីនថតរបស់អ្នកធ្វើទណ្ឌកម្មនោះតែម្តង។ គាត់ហាក់ដូចជាវិញ្ញាណដ៏ល្អបាននូវសណ្តាន
ចិត្តល្អ និងការសណ្តោសប្រណីពីពួកគេ។ គាត់ហាក់ដូចជាចង់និយាយថា “សមមិត្ត”។

មុខនៅក្នុងរូបថតនោះស្រាប់តែមានចលនា។ គាត់បញ្ចេញស្នាមញញឹមកាន់តែធំឡើងៗ
ហើយហៀបនឹងនិយាយ។

សិដ្ឋក៏ត្រលៀសភ្នែកចេញភ្លាម។ មុខមនុស្សបន្ទាប់ធ្វើឲ្យនាងដកដង្ហើមលែងចេញតែម្តង។

នោះមិនមែនជាជនដែលនាងមិនធ្លាប់ស្គាល់នោះទេ។ នោះគឺជាមុខតារា គឺតារារបស់នាង
ដែលស្លៀកអាវ និងមួកកាតិបពណ៌ខ្មៅ។ នាងដង្ហក់ ហើយសម្លឹងមើលមកស្រ្តីនោះវិញ។ មុខដ៏រឹង
ប៉ឹងរបស់គាត់ក៏ចុះឡើង។ តើគាត់ជាខ្មោចដែររឺ?

សិដ្ឋដើរត្រេកត្រតទៅក្រៅដោយយកដៃខ្ទប់មុខ មិនដឹងថានាងអាចទ្រាំបានយូរប៉ុណ្ណាទៀត
ឡើយ។ ទឹកភ្នែកហូរស្រក់ចុះមុខរបស់នាង ចង់តែក្អួត ហើយនាងក៏បែរខ្ទង់ដើម្បីកុំឲ្យគេមើល
ឃើញ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

បន្ទាប់មកនាងដើរទៅពូម៉ូតូខុប ដែលកំពុងអង្គុយចាំនៅរោងមួយ។ ដោយគ្មានស្តីមួយម៉ាត់ នាងឡើងជិះម៉ូតូរបស់គាត់ ទាំងអារម្មណ៍ក្តៅក្រហាយនិងកន្លែងនោះ ក្តៅក្រហាយនិងរដ្ឋាភិបាល ដែលថែរក្សាកន្លែងនោះ ក្តៅក្រហាយនិងពួកជនបរទេសដែលមកទស្សនាកន្លែងនោះប្រៀបដូចជាកន្លែងទាក់ទាញភ្ញៀវទេសចរ ពោលគឺក្តៅក្រហាយនិងរឿងគ្រប់យ៉ាង។

ពួកយើងមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ! ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ!

ពូម៉ូតូខុបនោះឡើងជិះម៉ូតូ រួចសិដ្ឋក៏សួរគាត់ថា៖ តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះគ្រួសាររបស់ ពូ? វាគឺជាសំនួរដ៏យោរយោមួយ។ តែយ៉ាងណា គាត់ត្រូវតែញញឹម និងធ្វើទឹកមុខស្រស់ស្រាយ។ ឪពុករបស់គាត់ធ្លាប់បើកហាងតូចមួយ ក្រោយមកក៏ចេញទៅជនបទ ហើយក៏មិនដែលឃើញត្រលប់ មកវិញទៀតដែរ។ គាត់ទៅរស់នៅជាមួយនិងបងប្រុសនៅក្នុងមណ្ឌលជនភៀសខ្លួនមួយនៅក្នុង ប្រទេសថៃ។ ពួកគេក៏បានត្រលប់មកប្រយុទ្ធនិងរឿតណាមវិញ ហើយបងប្រុសគាត់ក៏ស្លាប់បាត់ ទៅ។

នាងបំរុងនិងប្រាប់ពូម៉ូតូខុបថាឲ្យជូនទៅសណ្ឋាគារហ៊ុលតុនវិញ ប៉ុន្តែនាងស្រាប់តែមាន អារម្មណ៍អាម៉ាស់មុខនិងខ្លួនឯង។ ខ្លាចធ្វើអ្វីទៀត? តើនាងអាចរត់គេចបានឆ្ងាយប៉ុណ្ណា?

នាងក៏សុំឲ្យគាត់ជូននាងទៅផ្ទះចាស់របស់នាងនៅមហាវិថីមុនីវង្ស។

ខណៈពេលដែលម៉ូតូកំពុងតែបត់បែនចុះឡើងតាមផ្លូវលំ គេចក្រលុកបណ្តើរ គេចអ្នកថ្មើរជើង បណ្តើរ នាងមានអារម្មណ៍ខឹងសម្បុរនិងឪពុករបស់នាង។ ម៉េចក៏គាត់ថ្លើមធំហ៊ាននាំនាងឲ្យជាប់ ជំពាក់ជំពិននិងរឿងបែបនេះ! សិដ្ឋធ្លាប់តែរស់នៅដូចកង្កែបក្នុងអណ្តូង មិនខ្វល់ពីរឿងរ៉ាវលើលោក ដូច្នោះនាងគិតថា៖ វាប្រៀបដូចជានរណាម្នាក់លាបពណ៌សក់ឲ្យខ្ញុំ តែបែរជាជ្រុះសក់អស់ទៅវិញ។ វា ប្រៀបដូចជានរណាម្នាក់ចោះត្រចៀករបស់ខ្ញុំ ធ្វើឲ្យឆ្លងមេរោគ ហើយត្រចៀករបស់ខ្ញុំទាំងមូលក៏ខូច ប្រើការលែងបាន។

នាងចាំថា នាងមិនដែលមានអារម្មណ៍អាណិតអាសូរចំពោះឪពុកនាងម្តងណាឡើយ។ នាង អាយុដប់ពីរឆ្នាំហើយ ពេលដែលគាត់ត្រូវគេកាត់ឲ្យជាប់ទោស។ គាត់ធ្វើជាចាស់ឈឺ ហើយដើរមិន ត្រង់ជួរកាន់ឈើច្រត់។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់ធ្វើគ្រាន់តែជាការសម្តែងល្ខោនប៉ុណ្ណោះ។ នាងនៅចាំ ថា បានក្រឡិបក្រឡាប់ភ្នែកចុះឡើងដោយសេចក្តីអៀនខ្មាស ដែលមិនអាចនិងលុបលាងចោល បាន។ មែនហើយ កាលគាត់ឈរនៅពីមុខថ្នាក់រៀនពោរពេញដោយកូនសិស្សគួរឲ្យស្រឡាញ់នោះ គាត់ដូចជាមិនអីទេ។ គាត់នៅអាចធ្វើបូកជាបងធំពួកគេបានទៀតផង។ ពួកគេទាំងអស់គិតថាគាត់ជា បណ្ឌិត។ ស្តាប់មើលគាត់និយាយគួរឲ្យពិរោះពិសា ដោយសារតែសំឡេងតូចឆ្មារដ៏ស្រទន់ តែលាក់ពុត

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

របស់គាត់ ហាក់ដូចជាគាត់ត្រូវគេបញ្ចូលសំឡេងដូច្នោះដែរ។ គាត់បានបង្ខំឲ្យសិដ្ឋានកំណាព្យរបស់ ករី រីឡែញ រីមប៊ីត និង រីលកេ។ គាត់បានសម្លាប់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ដោយសារតែគេទទួលយក វប្បធម៌បរទេស។

ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំបានសាងកម្មអ្វីពីជាតិមុនទេបានជាសមនឹងបានលោកធ្វើជាឪពុក។ ប៉ុន្តែលោក មិនមែនជាឪពុករបស់ខ្ញុំកាលពីជាតិមុន ហើយជាតិមុខក៏អត់ដែរ។ ខ្ញុំបដិសេធលោកដោយដាច់ អហង្ការ។ ខ្ញុំនឹងមិនដុតឈ្មោះឲ្យលោកជាដាច់ខាត។ ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យលោកដើរអាវាសៃជុំវិញឋាននរក ជារៀងរាល់ឆ្នាំដោយអត់ឃ្នានជារៀងរហូត។ ខ្ញុំនឹងបន់ស្រន់កុំឲ្យលោកចេញពីឋាននរកបានឲ្យ សោះ។

ខ្ញុំមិនមែនជាកូនស្រីរបស់លោកទេ!

ប្រសិនបើលោកភ្លេងក្លាយ ខ្ញុំត្រូវតែជា “ការពិត”។

ក្រោមពន្លឺថ្ងៃថៃស ផ្ទះចាស់របស់នាងមើលទៅដូចជាត្រូវគេបោះបង់ចោល។ នៅមាត់ ជណ្តើរឡើងទៅ នាងបែរមក យកលុយដុល្លារមួយក្តាប់ដៃអោយទៅពូម៉ូតូខុបនោះ។ នាងគិតមិន ត្រង់ផ្លូវសោះ សូម្បីតែមើលក៏មិនត្រង់ផ្លូវដែរ។ ទស្សនរិស័យរបស់នាង ហាក់ដូចជាអាចអួស ហើយ។

នៅខាងក្នុង នាងដាក់កាតាបរូបខ្លាឃ្មុំចុះដោយស្ងប់អារម្មណ៍ ហើយឡើងទៅការិយាល័យ របស់នាង។ តុក្កតាយន្តអាយដូប្រញាប់ប្រញាល់សំដៅមករកនាង។ នាងបានធ្វើឲ្យវាបាក់ជើង ក្រោយកាលដែលទាត់វាទម្លាក់ពីលើជណ្តើរ។ វាដើរប៉ាក់ប៊ើកៗ យំញើកៗដូចជាឆ្កែមែនទែន ព្រម ទាំងបន្ទាបក្បាលដើម្បីឲ្យគេស្តាប់។

ពិតជាក្នុងឲ្យធូរទ្រូងមែន មានតែរូបមួយគត់នៅក្នុងផ្ទះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាង។

កុល រីរៈបុត្រសម្លឹងមើលមកនាង។ គាត់ជាបុរសរីយកណ្តាលម្នាក់ រាងសង្ហា ស្លៀកខោអាវ រញ្ជើរញើ តែប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត។ ក្តីអាណិតអាសូរ និងមេត្តាធម៌បង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងភ្នែក របស់គាត់ទាំងគូ។

ទូរស័ព្ទចាប់ផ្តើមរោទី។

- យល់ព្រម- នាងប្រាប់ពួកខ្មោច។

នាងលើកទូរស័ព្ទ ហើយរង់ចាំ។

បុរសម្នាក់និយាយ។

- ខ្ញុំឈ្មោះ យិន បូរ៉ា- សំឡេងរបស់គាត់គ្រលរ។ ហាក់ដូចជានិយាយក្នុងទឹក។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

មានពន្លឺភ្លឺបន្លែតនៅក្នុងម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ រូបថតមួយសន្លឹក បានរមៀលចេញមកយ៉ាង
រហ័ស។ កូនសិស្សរីយក្មេងម្នាក់សម្លឹងមើលមកនាងយ៉ាងសោមនស្សរីករាយ នៅក្នុងពិធីជប់លៀង
លក្ខណៈគ្រួសារមួយ។ គេមានសក់ម៉តដូចពួកក្រុមតន្ត្រី បឺតថល ហើយពាក់អាវឆ្នុតៗ។

- ហ្នឹងហើយជារូបខ្ញុំ- សំឡេងនៅនឹងទូរស័ព្ទបានបន្តឡើង។ - ខ្ញុំលេងបាល់ទាត់។

សិដ្ឋក្តក។ - តើចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វី?

- សរសេរឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ- ខ្មោចនោះពេល។

- ចាំមួយភ្លែត- សិដ្ឋស្រដី ប្រៀបដូចជាត្រូវសណ្តាំ។ នាងស្រវែស្រវាវរកបឺច រួចសរសេរនៅលើ
រូបថតនោះថា យិន បូរ៉ា អ្នកទាត់បាល់។ គេមើលទៅដូចជាសប្បាយ និងគួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់។ -
ឯងគ្មាននរណាកាន់ទុក្ខឲ្យទេ- នាងទើបនឹងយល់។

- ពួកយើងគ្មាននរណាម្នាក់កាន់ទុក្ខអោយនោះឡើយ- ខ្មោចនោះនិយាយ។

បន្ទាប់មកស្រាប់តែមានសំឡេងដ៏គួរឲ្យខ្លាចមួយបន្តឡើងតាមទូរស័ព្ទ ប្រៀបដូចជាសំឡេង
រាប់ពាន់ថ្ងៃឡើងព្រមៗគ្នា។

សិដ្ឋដាក់ទូរស័ព្ទចុះភ្លាម។ នាងឮសំឡេងបេះដូងនាងលោតក្នុងក្តាប់ៗ ហើយគិតពីអ្វីដែល
នាងត្រូវការ។ នាងដាក់ក្រដាសចុងក្រោយចូលទៅក្នុងម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ ភ្លាមនោះវាស្រាប់តែបញ្ជូន
រូបថតកាន់តែច្រើនចេញមក ហើយទូរស័ព្ទក៏រោទិ៍ម្តងទៀត។

នាងចេញទៅក្រៅ ហើយឃើញពួកម៉ូតូខុប ដែលកំពុងអង្គុយរង់ចាំនាងយ៉ាងអត់ធ្មត់។ នាងសុំ
អោយគាត់ទៅទិញក្រដាសសំរាប់ថតចម្លងពីរជុំ។ មុននឹងចេញទៅ នាងបន្ថែមថាឲ្យទិញបឺច ក្រដាស
សម្រាប់សរសេរ និងឈើគូសបន្ថែមទៀត។ គាត់អោនក្បាល ញញឹម ហើយអោនក្បាលម្តងទៀត
ដោយសប្បាយចិត្តដែលរកបានមួយម្នាក់។

នាងចូលទៅក្នុងវិញ ហើយលើកទូរស័ព្ទទាំងញ័រដៃ។

ក្នុងកំឡុងពេលកន្លះម៉ោងបន្ទាប់ នាងនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលស្លាប់ រករូបថតពួកគេម្នាក់ៗ
ហើយសរសេរឈ្មោះពួកគេលើនោះ។ ស្រ្តីម្នាក់យំសោករកកូនៗរបស់នាង។ សិដ្ឋរកឃើញរូបថត
របស់ពួកគេទាំងអស់ រួចដាក់ពួកគេនៅមុំជាមួយគ្នា មានឪពុកម្តាយ កូនបីនាក់ ពូមីង បងប្អូនជីដូនមួយ
និងយាយតា ហើយបិតារូបពួកគេនៅនឹងជញ្ជាំងរបស់នាង។ គំនិតក្នុងការប្រជុំជុំក្រុមគ្រួសារទាំង
ឡាយក៏ដុះចេញឡើង។ នាងចាប់ផ្តើមបិតារូបថតដទៃទៀតទៅលើជញ្ជាំងរបស់នាង។

មានគេស្រែកហៅមកពីខាងក្រៅ ហើយពួកម៉ូតូខុបនៅចាំនៅនឹងមាត់ជណ្តើរ កាន់ក្រដាសផង
បឺចផង។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ខ្ញុំទិញសម្លខ្លះឲ្យនាង។

សម្លនោះដាក់នៅក្នុងថង់ឡើងណែន មើលទៅសុទ្ធតែបាយ និងព្រោន។ នាងអរគុណគាត់ ហើយឲ្យប្រាក់គាត់ដោយសមគួរ។ គាត់ញញឹមដាក់នាង រួចអោនក្បាលចុះឡើងម្តងហើយម្តង ទៀត។

ពេញមួយល្ងាចនោះ រូបថតចេះតែចេញមករហូត។ ដល់ពេលព្រលប់ហើយ ទូរស័ព្ទនៅតែ រោទី ឈ្មោះនៅតែត្រូវសរសេរ រហូតទាល់តែធ្វើឲ្យដែរបស់សិដ្ឋលីយ៉ាងខ្លាំង ណាមួយមិនដែលធ្លាប់ និងសរសេរអីផង។

កណ្តឹងនៅមុខផ្ទះស្រាប់តែរោទី ហើយនៅនឹងមាត់ជណ្តើរ ពូម៉ូតូខុបលើកដៃសំពះ។

- ឲ្យខ្ញុំសុំទោស អ្នកនាង។ យប់ណាស់ទៅហើយ។ ខ្ញុំព្រួយបារម្ភនឹងអ្នកនាងណាស់។ តើខ្ញុំ អាចទិញអាហារពេលល្ងាចជូននាងបានទេ?

សិដ្ឋទប់មិនញញឹមមិនបាន។ គាត់ព្រួយបារម្ភដូចជាម្តាយម្នាក់អញ្ចឹង។ ពួកគេពិតជាជំនាញ ណាស់ក្នុងការកសាងទំនាក់ទំនងជាមួយនិងយើង រហូតទាល់តែយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយគ្មានពួក គេ។ បើកាលពីមុនវិញ នាងច្បាស់ជាស្តីឲ្យគាត់ប៉ុន្មានម៉ាត់ ហើយដេញគាត់ទៅវិញមិនខាន។ តែ ឥឡូវនាងបញ្ជូនគាត់ចេញដោយមានបញ្ហា។

ហើយសរសេរទៀត។

នៅពេលដែលគាត់ត្រលប់មកវិញ ពូម៉ូតូខុបមើលទៅដូចជាសប្បាយចិត្តណាស់។

- ខ្ញុំក៏បានទិញផ្លែឈើខ្លះឲ្យអ្នកនាងដែរ- គាត់បន្តឡើង ហើយបន្ថែមទាំងអៀនខ្មាសទៀតថា៖

- មិនបាច់ឲ្យប្រាក់ខ្ញុំក៏បានដែរ។

អ្វីម្យ៉ាងហាក់ដូចជារត់មកបុកសិដ្ឋ ហាក់ដូចជានាងកំពុងតែនៅលើម៉ូតូ ហើយនាងស្រាប់តែ និយាយទាំងមិនដឹងខ្លួនថា៖

- ចូលមកក្នុងមក។ ពិសាម្តូបខ្លះដែរទៅ។

ពូម៉ូតូខុបសំពះដោយក្តីដឹងគុណ ហើយពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងភ្លាម ទូរស័ព្ទស្រាប់តែឈប់ រោទី។

ពួកគេអង្គុយរាប់និងកម្រាលឥដ្ឋ។ គាត់ផ្ទៀងក ហើយសម្លឹងមើលជុំវិញជញ្ជាំង។

- តើមនុស្សទាំងអស់នេះជាសាច់ញាតិរបស់អ្នកនាងរឺ?- គាត់សួរ។

នាងខ្សឹបប្រាប់វិញថា៖

- ទេ។ ពួកគេគឺជាខ្មោចដែលគ្មាននរណាគេកាន់ទុក្ខអោយ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមករកនាង?- មាត់គាត់ប្រហារដោយក្តីងឿងឆ្ងល់ ។

- ដោយសារតែខ្ញុំក្នុងខ្ញុំ ប៉ុល ពត- សិដ្ឋនិយាយ ដោយគ្មានគិតអ្វីឡើយ ។

ពួកគេខុបនោះសំពះ ។ - អ្នក!- គាត់ទំពាលេប រួចផ្ទៀងក្បាលគាត់ទៀត ។ - ច្បាស់ជាយ៉ាប់ណាស់ ហើយ ។ នរណាៗក៏ស្អប់នាងដែរ ។

សិដ្ឋចាប់អារម្មណ៍ថាទោះជានាងអង្គុយនៅកន្លែងណាក៏ដោយក្នុងបន្ទប់នេះ ភ្នែកទាំងឡាយ នៅក្នុងរូបថតទាំងអស់នោះតែងតែសម្លឹងមើលមកនាងជាប់ជានិច្ច ។ - ខ្ញុំមិនបានធ្វើអ្វីទាល់តែសោះ- សិដ្ឋនិយាយ ។

- អ្នកនាងបានធ្វើរឿងខ្លះហើយតើ- ពួកគេខុបតប ។ គាត់ងក់ក្បាល ហើយក្រោកឈរឡើង ព្រមទាំងដកដង្ហើមធំដោយក្តីពេញចិត្ត ។ ជីវិតពិតជាល្អណាស់ កាលបានឆ្លុះក្រពះ និងបានមួយ ម្នាក់ ។ - ប្រសិនបើអ្នកនាងត្រូវការខ្ញុំ រកខ្ញុំនៅខាងក្រៅចុះ ។

រូបថតមួយហើយមួយទៀត ឈ្មោះមួយហើយមួយទៀត ។

យុគ អច្ឆរិយៈ៖ អ្នករាំ

ព្រឿង ឆាយ៖ នាយកសាលា

សរ កុធិតា អាយុ ៧ ឆ្នាំ ស្លាប់ដោយសារជម្ងឺហើម

សរ មករា ម្តាយរបស់នាង (សរ កុធិតា) ជាគិលានុបដ្ឋាយិកា

ណាត់ មិត្តភាព ជាអ្នកបម្រើសិរីល កើតពីត្រកូលអ្នកស្រែចំការ

ឆ មុន្និវត្ត៖ ប្រពន្ធវិស្វករទទួលបានពានរង្វាន់

យិន សុគន្ធា៖ មេស្រុកខ្មែរក្រហម ។

នាងសម្លឹងមើលមុខទាំងអស់នោះ ហើយក៏យល់ ។ តារា ខ្ញុំកំពុងតែធ្វើបែបនេះដើម្បីតារា ។

ទីក្រុងទាំងមូលនៅជុំវិញនាងស្ងប់ស្ងាត់ដូចចោរលួចសេះ ហើយនាងក៏ដឹងថាថ្មើរនេះយប់ អប្រាស្រ័យណាស់ទៅហើយ ។ យល់ល្អនាងគួរតែបញ្ជាក់ឲ្យប្រាកដក្នុងចិត្តថាតើពួកគេខុបនោះទៅផ្ទះ ហើយរីនៅ ។

គាត់នៅតែរង់ចាំខាងក្រៅដដែល ។

- បានហើយ ។ ពួកគេទៅផ្ទះបាន ។ តើពួកគេនៅឯណាដែរ?

គាត់ចង្អុលទៅខាងជើង ។ - គឺនៅផ្លូវមុនីវង្សដូចជាអ្នកនាងដែរ ។ - គាត់សើចស្មេញដោយនឹក ឃើញថាខ្លួនមិនគួរយកផ្ទះខ្លួនមកប្រៀបធៀបនឹងផ្ទះនាងឡើយ ។

គំនិតថ្មីមួយស្រាប់តែផុសឡើង ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ថ្ងៃស្អែក តើពួកអ្នកអាចមកឲ្យព្រលឹមបន្តិចបានទេ? ហើយទិញម្ហូបផងទុកជប់លៀង? ត្រូវទិញត្រីអង្ករ បន្លែ សាច់ជ្រូក៖ ការី អាហារចៀន និងកាបាប់។

នាងឲ្យលុយគាត់យ៉ាងក្រាស់ក្រែល ហើយចុងក្រោយឈ្មួចសួរឈ្មោះរបស់គាត់។ ឈ្មោះគាត់មានន័យថាមាស។

- រាត្រីស្អី ពូសុវណ្ណ។

ពេញមួយយប់នោះ នាងធ្វើការយ៉ាងរហ័សរហួនដូចជាម៉ាស៊ីនឆ្លើយតបអញ្ចឹង។ នាងគិតថានេះដូចជាការបោសសំអាតផ្ទះសំបែងមុនថ្ងៃបុណ្យទានដូច្នោះដែរ។ សម្លេងអ្នកដែលស្លាប់ហាក់ប្រែជាធម្មតា និងស្រដៀងៗគ្នា។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សខ្លាចខ្មោច? ខ្មោចមិនអាចធ្វើបាបយើងបានទេ។ ខ្មោចគ្រាន់តែចង់បានអ្វីដែលយើងចង់បានប៉ុណ្ណោះ៖ យុត្តិធម៌។

មុខមនុស្សហូរហៀរពីជញ្ជាំងចូលដល់កាំជណ្តើរ យានដ្ឋាន ហើយនិងផ្ទះបាយ។ រូបនីមួយៗសុទ្ធតែមានឈ្មោះ។ នាងបានរកឃើញរឿងរ៉ាវគ្រួសាររបស់ចូរ៉ានីជាច្រើន ហើយក៏ភ្ជាប់សាច់ញាតិម្នាក់ៗទៅជាមែកធាងគ្រួសារ។

នាងសរសេររហូតដល់ភ្នែកមើលភ្លើងអគ្គិសនីបែកពណ៌ ធ្វើឲ្យនាងឡើងឈឺក្បាល។ នាងក៏សុំខ្មោចទាំងអស់នោះ៖

- សូមឲ្យខ្ញុំដេកសិនបានទេ?

ទូរស័ព្ទទាំងអស់ឈប់រោទីភ្លាម ហើយសិដ្ឋក៏ផ្អែកខ្លួនខ្លោកទៅលើកំរាលឥដ្ឋធ្វើពីថ្លើមថ្មយ៉ាងប្រណិត។

នាងក្រោកឡើងទាំងមមឹងមមាំង នៅលើកំរាលឥដ្ឋនៅឡើយ។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចូលមកក្នុងបន្ទប់។ មុខនៅក្នុងរូបថតទាំងអស់នោះលែងមានស្នាមហើម រឺជាំទៀតហើយ។ មុខរបស់ពួកគេលែងចោទប្រកាន់ រឺសោកសង្រេងទៀតហើយ។ ពួកគេសុទ្ធតែញញឹមមករកនាង។ នាងស្ថិតនៅក្នុងចំនោមមិត្តភក្តិហើយ។

ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពបន្លឺសំឡេងឡើងចាប់ផ្តើមបោះពុម្ពបន្តទៀត។ ទូរស័ព្ទក៏ចាប់ផ្តើមរោទី។ កណ្តឹងទ្វាររបស់នាងរោទី ហើយនាងឃើញសុវណ្ណ ព្រមទាំងប្រអប់មួយគំនរនៅឯកែបម៉ូតូគាត់ខាងក្រោយ។ គាត់ពាក់អាវដូចម្សិលមិញដែរ គឺអាវឡាកូសដុះពណ៌ខៀវ។ មានស្នាមថ្នើរមួយនៅក្រោមដៃអាវ។ សិដ្ឋក៏ដឹងថា គាត់មានតែអាវប្លឹងមួយគត់។ នាងនឹកឃើញដល់គាត់បោកគក់អាវនេះនឹងបានដែកជារៀងរាល់យប់។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

សិដ្ឋ និងសុវណ្ណវិភិលតុធំៗទៅជិតបង្អួចខាងមុខ។ សិដ្ឋយកក្រណាត់ទ្រាប់តុថ្លៃៗរបស់នាង ចេញមកប្រើជាលើកដំបូង ព្រមទាំងបានប្រាក់ផងដែរ។ សំណែនត្រូវបានរៀបចំឡើងដូចជាថ្ងៃ បុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីអញ្ចឹង។ សុវណ្ណបានទិញក្រដាស និងបិទថែមទៀត។ គាត់ដឹងថាត្រូវការរបស់ទាំង នេះសម្រាប់ធ្វើអ្វីហើយ។

- ខ្ញុំអាចជួយបាន អ្នកនាង។

គាត់ក៏បានទៅសាលានិងគេនឹងឯងដែរ ហើយគាត់អាចសរសេរអក្សរបានយ៉ាងស្អាត តាម របៀបបុរាណ។ គាត់ និងសិដ្ឋ ពួកគេទាំងពីរនាក់ក៏ជួយគ្នាប្រកបឈ្មោះអ្នកដែលចែកឋាន ហើយដុត ចោល។

- ខ្ញុំក៏ចង់សរសេរឈ្មោះក្រុមគ្រួសារខ្ញុំដែរ- គាត់ស្រដី។ គាត់ដុតឈ្មោះទាំងនោះចោលទាំង ខ្សឹកខ្សួល។

ភ្លិនដីឈ្នួលឈ្នប់ភាយឡើងទៅលើ។ ខ្យល់អាកាសជុំវិញពោរពេញទៅដោយសំឡេងដំណក ដង្ហើមចូល។ កំទេចក្រដាសដែលដុតមិនអស់ហោះហើរទៅតាមវាយោងដាច់ដែរ។ សល់ដេះ ពេញផុស ប៉ុន្តែទោះជាធ្វើការអស់កន្លះថ្ងៃក្តី ក៏សិដ្ឋ និងពូម៉ូតូខុបនោះឧទ្ទិសជូនបានត្រឹមតែពាក់ កណ្តាលនៃចំនួនឈ្មោះទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះ។

- រាត្រីស្អុយ ពូសុវណ្ណ- នាងប្រាប់គាត់។

- អ្នកនាងបានបញ្ជូនកុសលច្រើនណាស់- សុវណ្ណស្រដី ដោយគ្រាន់តែចង់គួរសមប៉ុន្មាននោះ។

សិដ្ឋគិតថា នោះបើខ្ញុំមានបុណ្យកុសលដែលត្រូវធ្វើមែន។

ពេលគាត់ចេញទៅ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពក៏ចាប់ផ្តើមដំណើរការបន្តទៀត ព្រមទាំងទូរស័ព្ទផង ដែរ។ នាងធ្វើការពេញមួយយប់ ទាល់តែអស់ក្រដាសដុំទីពីរទើបឈប់។

រូបចុងក្រោយគឺរូបលោក កុល រីរៈបុត្រ។

ភារា នាងសន្យានឹងខ្លួនឯង។ ត្រូវទៅជួបភារា។

នៅពេលព្រឹក នាងក៏ទូរស័ព្ទហៅគាត់។

- តើពួកយើងអាចជួបគ្នានៅពេលបាយថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីដើរលេងនៅមាត់ទន្លេបានទេ?

សិដ្ឋរង់ចាំនៅកំពូលជញ្ជាំងធ្វើពីថ្លើមថ្ម គយគន់តាមសំឡេងកំពុងនេសាទត្រីនៅក្នុងទន្លេសាប ហើយស្រាប់តែឃើញថានាងស្រឡាញ់ប្រទេសខ្លួនឯងណាស់។ នាងស្រឡាញ់ប្រជាជនទាំងឡាយ ដែលរឹងប៉ឹង មិនដែលចេះត្អូញត្អែរ តែញញឹមជាប់ជានិច្ច ណាមួយពួកគេមិនដែលចង់ធ្វើបាបនាង

ឡើយ ទោះបីជាគ្រួសារនាងបានធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកគេយ៉ាងណាក្តី។ តើពួកអ្នកទាំងអស់គ្នាដឹងថា មានកូនស្រីបីសាច់ម្នាក់កំពុងអង្គុយនៅក្នុងចំនោមអ្នករាល់គ្នាទេ?

ភ្លាមនោះរឿងតែម្យ៉ាងគត់ដែលសិដ្ឋចង់បានគឺក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេដែរ។ ព្រះសង្ឃនៅព្រះពន្លា អ្នករត់ការពាក់អាវពណ៌សរត់ត្របាញ់ទៅណាមកណី ជនខ្ជិលច្រអូសគង់ជើង យោលទៅវិញទៅមក ប្រុសក្មេងៗស្លៀកពាក់ដូចអ្នករើបអាមេរិច ដើរលក់របស់គួរឲ្យសង្ស័យ មិនដឹង ជាថ្នាំញៀន រឺស្រោមអនាម័យ។

នាងឃើញតារាដើរយឺតៗសំដៅមករកនាង។ គាត់ពាក់អាវថ្មីរបស់គាត់ ហើយញញឹមមកនាង ប៉ុន្តែមើលទៅ គាត់មិនដូចជាជួរស្រាលប៉ុន្មានឡើយ។ ពួកគេខានជួបគ្នាអស់ពីរថ្ងៃហើយ។ គាត់ដឹង ថាមានបញ្ហាអ្វីមួយហើយ ដឹងថានាងមានរឿងអ្វីមួយត្រូវប្រាប់គាត់។ គាត់បានទិញម្ហូបអាហារថ្ងៃ ត្រង់យកមកញ៉ាំជុំគ្នាខ្ញុំក្នុងប្រអប់តូចមួយ។ សិដ្ឋគិតថា នេះប្រហែលជាពេលចុងក្រោយហើយ។

ពួកគេផ្តោះប្តូរការស្វាគមន៍គ្នាទៅវិញទៅមក ស្ទើរតែដូចបងប្អូនជីដូនមួយ។ គាត់អង្គុយក្បែរ នាង ហើយញញឹម។ សិដ្ឋសើចដោយភ័យខ្លាចនិងពាក្យដែលនាងបំរុងនិងនិយាយ។

តារាសួរដោយងឿងឆ្ងល់៖

- តើមានអ្វីគួរឲ្យសើចទៅ?

នាងមិនអាចឈប់សើចនោះទេ។

- គ្មានអ្វីគួរឲ្យចង់សើចទេ? គ្មានអីទេ?

នាងដកដង្ហើមវែងៗ ដើម្បីបញ្ឈប់ តែសេចក្តីតក់ស្លុតចេះតែសម្រុកមករកនាង ធ្វើឲ្យនាងផ្ទុះ សំណើចម្តងទៀត។

- ខ្ញុំបានកុហកបង។ កុល រឺរះបុត្រមិនមែនជាខ្ញុំពុកខ្ញុំទេ។ អ្នកនយោបាយម្នាក់ទៀតទេទើបជា ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំ។ ជននោះបងក៏ធ្លាប់ឮដែរ...

រឿងទាំងមូលពិតជាគួរឲ្យភ័យខ្លាច និងឆ្កាំឆ្កងខ្លាំងណាស់ដែលធ្វើឲ្យសំណើចចាប់ច្របាច់ នាងជាប់យ៉ាងណែនក្នុងកណ្តាប់ដៃ បណ្តាលឲ្យនាងនិយាយអ្វីលែងចេញ។ នាងសើច ហើយយំក្នុង ពេលតែមួយ។ តារាសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែក។

- ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំឈ្មោះ សាឡុត ស។ នោះគឺជាឈ្មោះពិតរបស់គាត់។- ទោះជាយ៉ាងណា នាង នៅតែមិនអាចជំរុញឲ្យខ្លួនឯងនិយាយឈ្មោះនោះបាន។ នាងអាចប្រាប់ពួមមិត្តខុបបាន ប៉ុន្តែម៉េចក៏ ប្រាប់តារាមិនបាន? នាងក៏បង្ខំខ្លួនឯងឲ្យនិយាយ។

- ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំគឺប៉ុល ពត។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ស្ងាត់យឹង ។

តារាអង្គុយស្ងៀមធ្វើនៅក្បែរនាង ។ មនុស្សម្នាដើរហើរទៅមកកាត់មុខពួកគេ ទុកបុកនឹងដី ភីបៗពេលឡើងចំណត ។

មួយសន្ទុះក្រោយមក តារាក៏បន្លឺឡើង៖

- បងដឹងថាអ្នកកំពុងតែធ្វើអ្វីហើយ ។

ដូចជាមិនត្រូវទេ ។

- ធ្វើអ្វី? តើបងចង់មានន័យថាម៉េច?

តារាប្រែទឹកមុខជូរចត់ ព្រមទាំងខឹង ។

- ណ្ហើយៗៗ ។

គាត់អង្គុយ បែរមុខចេញពីនាង ។ សំណើចរបស់សិដ្ឋស្រាប់តែញ័ររហូតដល់ឈប់ ។

- បងប្រាប់អ្នកហើយថាគ្រួសាររបងចេះដឹងខុសត្រូវណាស់- គាត់និយាយតិចៗ ។

- គ្រួសាររបស់បងគួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់!- សិដ្ឋលាន់មាត់ ។

ថ្នាំមរបស់គាត់សង្ឃៀតចូលគ្នា ។

- ពួកគេក៏មានសំណួរខ្លះអំពីអ្នកដែរ អ្នកដឹងទេ?

- ខ្ញុំមិនយល់ទេ ។

គាត់ធ្វើភ្នែកក្រឡិបក្រឡាប់ រួចត្រវាសភ្នែកមកមើលនាងវិញ ។

- មានវិធីងាយស្រួលជាងហ្នឹង ប្រសិនបើចង់បែកគ្នាជាមួយនឹងនរណាម្នាក់នោះ ។

គាត់ក្រោកឈរឡើងក្រោស ហើយដើរចេញទៅទាំងមិនបែរក្រោយ ទុកឲ្យនាងអង្គុយនៅ លើជញ្ជាំងនោះតែម្នាក់ឯង ។

នៅមាត់ទន្លេ នរណាៗក៏មានសិទ្ធិស្មើគ្នាដែរ ។ យុវជនក្មេងៗសណ្តែកខ្លួនលើជញ្ជាំង ម្តាយ កំសត់ដឹកដៃកូន ជនបរទេសដើរទៅមកយ៉ាងទាន់ហាន់ ធ្វើរាងហាក់ដូចជាចង់ប្រាប់គេថាអត់បានយក លុយមកជាប់ខ្លួននោះទេ ។ យុវនារីឆាត់ៗបីនាក់ប្រានប្រលែងគ្នាសើចសប្បាយស្ទើរតែធ្វើឲ្យបាក់បង់ អង្គុយ ។

សិដ្ឋមិនដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចនោះទេ ។ នាងកំរើកមិនរួចទេ ។ ក្តីអស់សង្ឃឹមបានសង្កត់ខ្លួន នាង ធ្វើឲ្យក្បាលនាងរិលរលំអស់ហើយ ។

ខ្ញុំបាត់បង់គាត់ហើយ ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ពន្លឺព្រះអាទិត្យហាក់ដូចជាបន្ទាបខ្លួនមកក្បែរនាង ចំនាំងរបស់វានៅលើទឹករង្ហើរនៃនិរ្តយពេល
ទឹកជិះកាត់ម្តងៗ។

ទេ នាងមិនបានបាត់បង់គាត់ទេ។

ទឹកទន្លេមានក្លិនព្រួយបារម្ភយ៉ាងកក់ក្តៅ។ សំឡេងចរាចរណ៍ទង្កិចនិងការអត់ធ្មត់។

មិនទាន់នៅឡើយទេ។

គ្មានការអត់អោនឡើយនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ប៉ុន្តែតែងមានអព្វតហេតុកើតឡើងបន្ត
បន្ទាប់នូវការអាណិតអាសូរ និងការទទួលយក។

សិដ្ឋពេញចិត្តនិងទទួលយកនូវអព្វតហេតុនោះ។ ពូម៉ូតូខុបទិញសម្បូរនាង។ នាងសម្រេច
ចិត្តផ្ទៃសេចក្តីទុកចិត្តរបស់នាងទៅលើអព្វតហេតុហើយ។

សិដ្ឋនិយាយទៅកាន់ពន្លឺព្រះអាទិត្យដោយមិនបញ្ចេញសំឡេងឡើយ។ លោកតារីវៈបុត្រ។
អរគុណហើយ។ តាបានប្រាប់ខ្ញុំនូវរឿងគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំត្រូវការដឹង។

សិដ្ឋក្រោកឈរឡើង ស្រាប់តែឃើញពូម៉ូតូខុប មិនដឹងជាមកតាំងពីអង្គាល់។ គាត់បានខុប
នាងទៅកាន់ហាងលក់ទូរស័ព្ទហេឡូ។

តារាមិនព្រមសម្លឹងមើលនាងនោះទេ។ គាត់ប្រញាប់ដើរទៅដើរមកពីក្រោយតុគិតលុយនោះ
ទោះបីជាគ្មានការអ្វីត្រូវធ្វើក៏ដោយ។ សិដ្ឋនិយាយទៅកាន់គាត់ដូចជាអតិថិជនម្នាក់អញ្ចឹង។

- ខ្ញុំចង់ទិញទូរស័ព្ទដៃមួយគ្រឿង- នាងពោល តែគាត់មិនព្រមឆ្លើយទេ។ - មានមនុស្សម្នាក់
ដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយជាមួយ។

អតិថិជនម្នាក់ទៀតបានដើរចូលមក។ នាងក៏ជាកូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ដែរ ហើយគាត់បម្រើ
នាង ដោយធ្វើអាការៈយ៉ាងគួរសម។ គាត់សរសើររូបរាងរបស់នាង។

- និយាយមែនណា! នាងពិតជាមើលទៅទ្បាយណាស់។

នារីម្នាក់នោះមើលទៅហាក់សប្បាយចិត្តណាស់។ កែវភ្នែករបស់តារាត្រលៀសមកមើលសិដ្ឋ
មួយភ្លែត។

សិដ្ឋអង្គុយរង់ចាំលើកៅអី។ ឥឡូវនេះគឺជាផ្ទះរបស់នាងទៅហើយ។ តារាមិនរវល់នឹងនាង
ឡើយ។ នាងយកទូរស័ព្ទចេញមក ហើយតេទៅលេខរបស់គាត់។ គាត់លើកទូរស័ព្ទដាក់ត្រចៀក
ហើយនិយាយថា៖

- ទៅផ្ទះទៅ។
- បងនេះហើយគឺជាផ្ទះរបស់ខ្ញុំ- នាងតប។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

គាត់យកមេដៃចុះប៊ូតុង C ។

នាងរង់ចាំបន្តទៀត។ ស្រមោលថ្ងៃកាន់តែវែងឡើងៗ។

- ពួកយើងបិទហាងហើយ- គាត់និយាយ ដោយឈរនៅនឹងមាត់ទ្វារ ទាំងមិនមើលមុខនាង។
ដោយអាម៉ាស់មុខ សិដ្ឋអោនគេចពីគាត់ ចេញទៅតាមទ្វារបាត់ទៅ។

នៅក្រៅផ្សារសួរិយា ពូម៉ូតូខុបកំពុងលេងបោះគ្រប់ឡកឡាក់ជាមួយនិងមិត្តភក្តិគាត់។ គាត់
ក្រោកឈរឡើង។

- ពួកគេនិយាយថា ខ្ញុំពិតជាសំណាងណាស់ដែលបានកូនស្រីប៉ុល ពតធ្វើជាមួយ។

ក៏គ្មានការសម្ងាត់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាដែរ។ សិដ្ឋយល់ថា អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងអស់ហើយនា
ពេលនេះ។

នៅឯផ្ទះ ក្រដាសបោះពុម្ពទាំងដុះៗកំពុងតែរង់ចាំនាង។ សិដ្ឋញ៉ាំអាហារត្រជាក់ ដែលទុក
ចោល។ វាគ្មានរសជាតិទាល់តែសោះ។ ទូរស័ព្ទចាប់ផ្តើមរោទី។ នាងដេកលក់ទាំងទូរស័ព្ទនៅដាក់
និងត្រចៀកនៅឡើយ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ សិដ្ឋត្រលប់ទៅផ្សារសួរិយាទៀត ដោយយកប្រអប់ក្រដាសបោះពុម្ពមួយប្រអប់
ទៅផង។

នាងទម្លាក់ប្រអប់នោះទៅលើតុគិតលុយធ្វើពីប្លាស្ទិចពណ៌ខៀវរបស់ក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូ។

- ដោយសារតែខ្ញុំជាកូនស្រីប៉ុល ពត- នាងប្រាប់តារា ព្រមទាំងកាន់រូបថតប៉ុន្មានសន្លឹកហុចឲ្យ
គាត់មើល។ - ជនរងគ្រោះដែលគ្មានគេកាន់ទុក្ខឲ្យទាំងអស់បានបោះពុម្ពរូបថតរបស់ពួកគេដោយប្រើ
ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់ខ្ញុំ។ តើ! មើលទៅ។ ទាំងនេះសុទ្ធតែជារូបមនុស្សដែលបានបាត់បង់មនុស្សជាទី
ស្រឡាញ់របស់ខ្លួន ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នៅចាំពួកគេឡើយ។

នាងឃើញថាថ្ពាល់កំពុងតែញ័រ ហើយនាងមិនអាចកាន់ក្រដាសទាំងនោះជាប់នឹងដៃទៀត
ទេ។ ក្រដាសនោះធ្លាក់ពីចេញពីដៃនាង ប៉ុន្តែនាងឈរមកក្រោយវិញ ដៃទាំងពីរក្រព័ទ្ធចូលគ្នា។

តារាលុតជង្គង់ចុះ ហើយរើសក្រដាសទាំងអស់នោះ ទាំងទឹកមុខម៉ឺងម៉ាត់ និងស្ងាត់ស្ងៀម។
គាត់សម្លឹងមើលមុខមួយចំនួន។ សិដ្ឋរុញកាតពណ៌បៃតងរុញឡើងទក់មកឲ្យគាត់មើល។ គឺជាអត្ត
សញ្ញាណប័ណ្ណរបស់ក្រុមគ្រួសារនាង។

គាត់មើលអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណនោះ។ ដោយក្តីគោរពយ៉ាងខ្លាំង គាត់បានរៀបរូបថតទាំងអស់
នោះដាក់លើតុគិតលុយវិញជាមួយនិងអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នជាទីបំផុត។

- ទៅផ្ទះទៅ សិដ្ឋ- គាត់ស្រដី ប៉ុន្តែមិនមែនសោះកក្រោះដូចមុនទេ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ខ្ញុំនិយាយហើយថា- នាងចាប់ផ្ដើមនិយាយដោយសេចក្ដីភ្លៀវភ្លា ប៉ុន្តែក្រោយមកក៏មិនអាច
និយាយទៀតបាន ។ - ខ្ញុំប្រាប់បងហើយ ។ បងទៅដល់ទីណាផ្ទះខ្ញុំនៅទីនោះ ។

- បងជឿអ្នកឯងហើយ- គាត់តប ដោយមើលទៅជើងខ្លួន ។

- អញ្ចឹង...- សិដ្ឋកនិកពាក្យអ្វីនិយាយមិនចេញឡើយ ។

- វាមិនអាចទៅរួចទេ សិដ្ឋ- គាត់តប ។ គាត់រៀបចំក្រដាសបោះពុម្ពមួយដុំដោះឲ្យមាន
សណ្ដាប់ធ្នាប់ ។ - តើអ្នកបំរុងនឹងធ្វើអ្វីជាមួយនិងរូបថតទាំងអស់នេះ?

អ្វីម្យ៉ាងធ្វើឲ្យនាងនិយាយថា៖

- តើបងនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចជាមួយនិងរូបថតទាំងអស់នេះ?

ទឹកមុខរបស់គាត់ប្រែប្រួលដោយក្ដីមន្ទិល ។

- នេះក៏ជាប្រទេសរបស់បងដែរ ។ តើបងចង់ធ្វើអ្វី? អូ! ខ្ញុំដឹងហើយ បងគឺជាជនកម្សត់ម្នាក់មក
ពីគ្រួសារក្រីក្រមួយ តើមាននរណាទៅសុំបងឲ្យធ្វើអ្វីបានទៅ? តែបងនៅមានសាច់ញាតិទាំងអស់ តែ
មនុស្សជាច្រើនគ្មានសូម្បីតែម្នាក់ ។ ហើយបងអាចទិញអាវុធិ្វៗបាន ឯអ្នកខ្លះរកតែអាវុធិ្វៗពាក់និង
គេក៏មិនចង់បានផង ។

តារាលូកដៃទាំងពីរចេញមក ហើយក៏សើច ។

- យ៉ាងម៉េចហ្នឹង សិដ្ឋ?

សិដ្ឋកំពុងតែចោទខ្ញុំថាចិត្តកំណាញរឺ?

- បងក៏ត្រូវតែធ្វើអ្វីម្យ៉ាងដែរ- សិដ្ឋចង្អុលទៅកាន់ក្រដាសទាំងអស់នោះ ពោលគឺមុខទាំង
នោះ ។ - តើបងគិតថាខ្មោចនិងមិនតាមនិយាយជាមួយនិងបងដែរទេរឺ?

ភ្នែកពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាមិនដាច់ ។ នាងប្រាប់គាត់អ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាន ។

- ខ្ញុំគិតថា បងគួរតែរៀបចំការតាំងពិព័រណ៍មួយ ។ ខ្ញុំគិតថាក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូក្លរតែឧបត្ថម្ភ
កម្មវិធីនេះ ។ បងទៅប្រាប់ពួកគេចុះ ។ បងប្រាប់ពួកគេថា កូនស្រីរបស់ប៉ុល ពតចង់ធ្វើការផ្លាស់ប្តូរ
មួយចំនួន ហើយបានជ្រើសរើសពួកគេ ។ ប្រាប់ពួកគេទៅថា ពួកខ្មោចបាននិយាយជាមួយខ្ញុំតាម
ទូរស័ព្ទដៃក្រុមហ៊ុនរបស់ពួកគេ ។

នាងបង្វែរខ្លួនកន្លះជុំ រួចដើរចេញទៅ ។ នាងទុករូបថតទាំងនោះនៅនិងគាត់ ។

នាយបំនោះ នាង និងពូម៉ូតុខុប រៀបចំសំណែនមួយទៀត ហើយដុតឈ្មោះគ្មានអ្នកកាន់ទុក្ខ
ដែលនៅសល់ប៉ុន្មាន ។ មាននៅសល់ឈ្មោះរាប់ពាន់ឯណោះ ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ នាងបានត្រលប់ទៅហាងក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូក្លរតទៀត ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

- ខ្ញុំក៏បានកុហករឿងមួយទៀតដែរ- នាងប្រាប់តារា។ នាងយករបាយការណ៍ពីគ្រូទាយជាច្រើនមក។ នាងបានប្រាប់ពីអ្វីដែលគ្រូទាយរបស់ ហ៊ិន សែន បានប្រាប់នាង។ - មង្គលការនេះពិតជាមានភាពចម្រុះចម្រើនជាពិសេស។

- តើពិតទេ? ទឹកមុខគាត់ស្រងូតស្រងាត់។

- បងមិនគួរជឿពាក្យគ្រប់ម៉ាត់ដែលខ្ញុំនិយាយនោះទេ លុះត្រាតែខ្ញុំធ្វើឲ្យបងជឿទុកចិត្តសិន។ អញ្ជឹងទៅរកគ្រូទាយឲ្យគេទាយដោយខ្លួនឯងចុះ។ លើកនេះបងជាអ្នកចេញលុយខ្លួនឯង។

មុខរបស់គាត់នៅស្ងៀមផ្ទឹង រីឯភ្នែកគាត់សម្លឹងចុះក្រោយសឹងនឹងផ្ទះកំរាលឥដ្ឋទៅហើយ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ងើយឡើង សម្លឹងមើលចំភ្នែករបស់នាង។ - បងនឹងទៅ។

នេះហើយជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតសិដ្ឋ ដែលនាងចង់សើចចំពោះរឿងអ្វីម្យ៉ាងដែលមិនមែនជាសេចក្តីភ័យខ្លាចរបស់នាង។ នាងចង់សើចដោយក្តីរីករាយ។

- តើយើងអាចទៅញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់នៅឡាក់គីសេវែនបានទេ? នាងសួរ។

- ប្រាកដជាបាន- គាត់តប។

ទូរស័ព្ទទាំងអស់នៅក្នុងហាងនោះស្រាប់តែរោទិ៍ឡើងព្រមៗគ្នា។

បទភ្លេងគ្រប់បែបគ្រប់បទបន្តឡើងព្រមៗគ្នា។ តារាយស្រឡាំងកាំង។ ចុងក្រោយ គាត់ក៏លើកទូរស័ព្ទមួយគ្រឿង យកមកដាក់និងត្រចៀក។

- គឺសម្រាប់អូន- គាត់ស្រដី ហើយហុចទូរស័ព្ទឲ្យនាង។

គ្មានឈ្មោះរឺក៏លេខនៅលើអេក្រង់នោះទេ។

សំឡេងដឹកក្តៅមួយបានបន្តឡើង៖

- សូមជួយអបអរសាទរ កូនស្រីសម្លាញ់។

- នរណាគេហ្នឹង?- សិដ្ឋសួរ។ មានឈ្មោះមិនច្រើនទេដែលនាងចាំ។

លោកកុល រឺរះបុត្រឆ្លើយ៖

- គឺខ្ញុំពុកថ្មីរបស់ឯង។

ពួសួរសំឡេងខ្យល់។

- ខ្ញុំទទួលស្គាល់ឯងហើយ។

សំឡេងរាប់រយរាប់ពាន់និយាយឡើងព្រមៗគ្នា៖

- ពួកយើងទទួលស្គាល់ឯងហើយ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មនុស្សចែកផ្ទះនៅជាមួយខ្មោច ដូចដែលគេនៅជាមួយនិងឆ្កែដីដែរ។ អ្នកឮសំឡេងខ្មោចដើរសៀវភាមជំហានជើងនីមួយៗរបស់អ្នក។ អ្នកអាចបោសសំអាតចេញ ប៉ុន្តែសំឡេងនោះនិងមិនទៅណាឆ្ងាយឡើយ។

នៅចុងត្របែកនៃមហាវិថីព្រះមនុវិង្ស មានផ្ទះមួយខ្នងដែលម្ចាស់បានឲ្យទៅខ្មោចកាន់កាប់។ អ្នកអាចសាកទៅបិទទ្វារមុខផ្ទះ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃបន្ទាប់ទ្វារនោះនិងរើកឡើងដដែល។ អ្នកក៏អាចសាកដំដែកគោលបំបិទទ្វារនោះ ដូចដែលអ្នកជិតខាងធ្លាប់បានសាក។ វានៅតែរើកឡើងវិញដដែល។

នៅពេលថ្ងៃ តែងតែមានមនុស្សប្រាំប្រាំមួយនាក់កំពុងរង់ចាំចង់ចូលទៅក្នុង រឺក៏នៅឈររេរាខាងក្រៅ ព្រោះតែខ្លាច។ នៅខាងក្រៅមានសុទ្ធតែសំណែនផ្កាឈូក រឺក៏ដូងដោយមានដោតធ្មប់ក្រអូបពិលើ។

ជញ្ជាំង និងគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ រហូតដល់ពិភាន សុទ្ធតែពោរពេញទៅដោយរូបថត។ នៅតាមសាឡុង ផ្ទះបាយ កាំជណ្តើរ ការិយាល័យ បន្ទប់ដេកទំនេរ មានសុទ្ធតែរូបថតចិនខ្មែរ នៅពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ មន្ត្រីរាជការខ្មែរទទួលទានអាហារជាលក្ខណៈគ្រួសារនៅខាងក្រៅ ជនជាតិចាមនៅក្រៅព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ជនជាតិវៀតណាមកំពុងកាន់ត្រីដែលគេចាប់បាន ក្មេងប្រុសតូចៗទៅសាលារៀនដោយស្លៀកខោខ្លី អ្នកជាក់ស៊ីក្លូនៅពីមុខយានហួសសម័យដ៏ចម្លែករបស់ពួកគេ ប្រពន្ធនៅតាមតូបកំពុងកូរសម្ល។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែសប្បាយរីករាយ ហើយផ្ទៃខាងក្រោយនៃរូបថតទាំងអស់នោះគឺទីក្រុងភ្នំពេញនៅពេលដែលទីក្រុងនេះជាទីក្រុងដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតប្រចាំអាស៊ីអាគ្នេយ៍។

រូបថតទាំងអស់សុទ្ធតែមានឈ្មោះសរសេរនៅពិលើ ជាក្បាច់អក្សររូបរាង។

នៅលើតុមានឈ្មោះរាប់ពាន់បោះពុម្ពចេញមកលើក្រដាសជាច្រើនសន្លឹក។ នៅក្បែរតុនោះមានឈើគូស និងធុងដាក់ដេរ និងទឹក។ ការប្រតិបត្តិនោះមានលក្ខណៈសាមញ្ញធម្មតា។ គ្រាន់តែត្រូវដុតឈ្មោះ ហើយឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យឲ្យទៅអ្នកដែលចែកឋានទៅ តែគ្មាននរណាកាន់ទុក្ខឲ្យ។

នៅជាប់នោះ គឺសញ្ញាតូចមួយដែលសរសេរជាភាសាអង់គ្លេសថា HELLO ។

នៅរៀងរាល់បុណ្យភ្នំបិណ្ឌម្តងៗ ឈ្មោះទាំងអស់នោះត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់វត្តអាវាមទូទាំងក្រុង។ មាសក្រដាសត្រូវបានគេសង្កត់បិតទៅលើសន្លឹកក្រដាសនីមួយៗ ហើយយកទៅភ្ជាប់និងបាយបិណ្ឌមួយដុំ។ នៅម៉ោង ៨ ព្រឹក គេយកអាហារទៅប្រគេនព្រះសង្ឃ មានបាយនិងត្រីហុយក្តៅៗ ព្រមជាមួយនិងសម្លៀកបំពាក់ថ្មីៗផងដែរ។ នៅម៉ោង ១០ ព្រឹក គេយកអាហារបន្ថែមទៀតទៅចែកចាយដល់ជនពិការ និងជនក្រីក្រ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រីម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ហើយស្ទើរតែរាល់ព្រឹក គេឃើញកូនស្រីកម្ពុជាដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ដើរលេងតាមកន្លែងប្រសព្វ រវាងទន្លេសាប និងទន្លេមេគង្គ។ ដូចជាប្រទេសកម្ពុជាដែរ នាងតែងស្រឡាញ់ចូលចិត្តអ្វីដែល ទំនើប។ នាងស្លៀកពាក់ខោអាវម៉ូតូថ្មីបំផុត។ នាងស្តាប់ចម្រៀង R&B របស់កម្ពុជា។ នាងឈប់មើល ម្តងម្កាលនូវសំណង់ថ្មីៗនៅមាត់ទន្លេ ខ្លះត្រូវសាងសង់ដោយរន្ទា ខ្លះទៀតត្រូវបានពង្រីកដោយ ម៉ាស៊ីនស្ទូច។ នាងទិញគុយទារពីអ្នកលក់មុខមិនស្រស់ ដែលប្រើចង្ក្រានតូចៗសម្រាប់រកស៊ី។ នាង កាន់សៀវភៅមួយក្បាល រឺក៏អង្គុយនៅលើជញ្ជាំងធ្វើពីថ្មើមថ្មដើម្បីសរសេរអក្សរ ហើយនិងគយគន់ ទូក ពពកមូសុង ហើយនិង ពួកម៉ូតូឌុប ។ នាងនិយាយជាមួយនិងចំនាំងព្រះអាទិត្យនៅលើទឹកទន្លេ ហើយហៅថា “ពួក” ។

និពន្ធដោយ៖ ជីហ្វ រ័យម៉ាន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

